

Midnattsropet

Nr 7-8 • 1978 • Årg. 18 • Pris 3:50

Maranata • Du vår Herre kom!

**Välkommen till Latorp
15-23 juli-78**

Pilgrimsskolans första läsår slut
reportage sid. 8-11

Svenska Journalen "granskar" Maranata...

— Maj-Christine, stämmer det som skrivits om dig?

Arne Imsen:

sid. 16-17

Vad har hänt Svenska Journalen?

sid. 5

Latorp i juni 1978

VÄN OCH MEDARBETARE; JESU NÅD OCH FRID!

PÅ NORRA LATINS SKOLGÅRD, mitt i huvudstadens stenöken och andliga träskmarker, reser sig nu ett stort, blått tält med gult tak. Och kväll efter kväll hörs däri- från triumferande frälsningssånger och Kristusförkunnelse. En stor skylt ut mot gatan upplyser varje förbipasserande vad det är fråga om: "MARANATATÄLTET", står det.

Upptakten till tältoffensiven har verkligen varit lovande. Vi har fått bedja med frälsningshungrande och kristna, som längtat efter förnyelse. "Han lade i mitt hjärta en ny sång, en lovsång till vår Gud!" läser man i mötesannonsen. Och vittnen som inte på många år vågat prisa Jesus i församlingen står plötsligt tillsammans med nyfrälsta och prisar Gud så att det hörs i hela kvarteret.

FRAM TILL DEN 2:A JULI pågår tältmötena i Stockholm. Sedan kommer tältet att tas ner och transporteras till Humlegården i Latorp. Förberedelserna för konferensen pågår intensivt just nu. Tältplatser utses för mötes-, bespisnings-, försäljnings- och småtält och husvagnar. I köket börjar man matlagning och bakning. Kockkär! in-skaffas, osv. Vårt nya Pilgrimshem i Örebro görs iordning för att ta emot så många konferensgäster som möjligt. Sängar, madrasser och övrig nödvändig utrustning skaffas och transporteras till rummen.

Polisen, naturvårdsenheten, hälsovårdsnämnden, brandmyndigheten - alla kon-taktas. Ja, nog känns det att vi inte hyr en färdig anläggning i år. På något sätt blir allt mycket hemtrevligare och hjärtligare, när man inte har alla tek-niska och praktiska problem lösta i förväg. Vi måste fördela uppgifterna. Några bakar, andra lagar mat. Man kommer släpande med frysboxar och köksattiraljer. Förberedelsearbetet decentraliseras, ansvaret fördelas. Vi kommer närmare varand-ra i kampen för att lösa problemen.

LAGOM TILL KONFERENSEN kommer en ny grammofonskiva. En live-inspelning, där mötesatmosfären ger efterton. Det är sista Malmköpingsveckan som på detta sätt nu når ut.

EFTER ATT HELA VAREN försökt få tag i en buss för Greklandsmissionen, har vi äntligen hittat en som är lämplig, och med förenade ansträngningar lyckats lösa ut. Reskostnaderna för syskonen som kommer från Sierra Leone, Tunisien, Grekland och Spanien blir naturligtvis ganska kännbara, men detta ansvar går vi in under med glädje och tacksamhet. Det är stor nåd att få vänta hem från dessa yttre fält första trupperna av syskon som fostrats på Johannelund - Pilgrimsskolans första-dium. När de berättar om hur de fått vandra i beredda gärningar, och vinna män-niskor för Jesus, då känner vi det som en manifestation. Budskapet har genomslags-kraft!

SOMMARKONFERENSERNA har allt mera praktiserat den kristna utjämningens nödvändig-het. Det är angeläget att arbetarna på de yttre och inre fälten får andligt och moraliskt stöd från en fungerande tross. De vittnen som ska dela Guds Ord med oss, och de som reser tält, lagar mat, förbereder inkvartering - alla arbetar under samma villkor. De har ingen lön eller semesterersättning, och begär det inte hel-ler. Var och en upplever det som en nåd att få vara med. Men resor och uppehålle för tillresande vittnen i hem- och utland och deras familjer måste fördelas på många fler!

TILL DETTA VERK vill säkert alla bringa ett kärleksoffer. Nu som tidigare år har vi förmånen få vända oss till lyhörda och beredvilliga vänner. Din hjälp behövs nu för förberedelserna av den sommarkonferens vi alla ser fram emot. Din gåva fyller behov och uppväcker mycken tacksägelse hos oss och de vänner som den bere-der tillfälle att vara våra gäster under sommarhögtiden i Latorp 15 - 23 juli.

Inbetalningskortet förmedlar Din gåva till pg. 585 37-2.

MARANATAHÄLSNINGAR med Ps. 96!

Adress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA. Tel. 019/964 72, 964 91

Latorp 1978

En ny plats för en ny missionsepok
Aktuella gäster och missionsfält i år:

Grekland:

□ Missionen kommer att stå i focus på ett nytt sätt detta år. Första gruppen av dem som fostrades på Johannelund innan vår hårda och välsignade skola ännu hette Pilgrimsskolan, har varit ute och arbetat i andra länder under detta år.

Från Grekland kommer *Lars och Ulla-Britt Andersson* med sina fyra barn, *Sonja Sandvik och Lilian Dahlberg*. Från den lilla församlingen i Korint dom de delat gemenskapen med, kommer evangelisten *Roussos* med familj, och ynglingen *Marios*, som Lars fick döpa i korintiska viken. Grekland är ett land som just nu har öppnat sina portar för västvärlden. Syskonen som bor i Gamla Korint, har slag i slag fått vara med om mirakulösa händelser. De har hela tiden fått gå i beredda gärningar. De åkte till Grekland för att "bara leva" som de uttryckte det. Och livets krafter har sannerligen verkat genom dem!

Ulla Näsholm och *Margot Tiitta* kommer hem efter ett halvårs vistelse i Tunisien. Genom Guds direkta ingripande kom de i kontakt med en lärare som kunde bereda dem möjlighet till språkstudier. Och i samband med skolarbetet har de fått vittna — ja, leva ut Kristus. De har också kontakt med en fri evangelisk församling. Och i varje brev vi fått från dem, har vi anat hur porten till en rik och fruktbärande verksamhet också i de av kristenheten försummade arabländerna öppnas mer och mer.

Från Sierra Leone väntar vi åter *Spaine-Young*, vår käre broder som med sitt enkla, glada, trosfriska vittnesbörd, sina medryckande sånger och frigörande dans i anden förnyat oss vid sina tidigare besök. Han är rektor på en skola, och arbetar målmedvetet för en Pilgrims-skola i Sierra Leone.

Broder Antonio Benitez från Dominikanska Republiken, som varit engagerad tillsammans med sin familj i Maranataförsamlingen i Stockholm, har i dagarna åkt till sitt hemland. Han upplevde Guds direkta ledning till detta, och vi anar att Herren bereder något även där. Hans fru *Birgitta*, och hans syster *Elsa Benítez* blir också med i konferensen, och förmedlar hälsningar och information från Latinamerika.

T.v. unga och gamla från den fria pingstgruppen i Korint sänder en hälsning. Vännerna har mycket bred kontakt med folket runt omkring Korint och har i år kunnat hälsa flera nyomvända välkomna till församlingsgemenskapen. Väckelsearbetet i Grekland ser ut att gå in i ett nytt segerrikt skede.

◀ T.v. evangelist *Giannis Roussos* med en av de nyfrälsta bröderna, vars namn är *Marios*.

Storfamiljen i Grekland: *Lilian Dahlberg, Sonja Sandvik, Ulla-Britt och Lasse Andersson* tillsammans med barnen *Timoteus, Simon, Hanna och Andreas*.

Från Tunisien:

Margot Tiitta och Ulla Näsholm.

Yvonne Berglund kommer från församlingen i Spanien, där *Pepe Orellana* arbetar som föreståndare.

Mätte dessa kontakter med syskon från olika länder befrukta vår ande, och ge oss nya, friska, sunnda perspektiv på vår kallelse och vårt ansvar med det budskap vi fått för vår tid!

Från Spanien:

Yvonne Berglund.

Barnuppfostran i hem, skola och samhälle

Tal av Arne Imsen, del II

□ Varifrån har vi fått vår skolideologi? Vem har bestämt vad våra barn skall läsa i skolan? Och hur kan det ske? Skolan och utbildningssamhället är vårt sekels i särklass största fiasko. Skolan har som institution ingen funktion att fylla. Den har mest fått fungera som fadderinstitution för dåliga hem. De dåliga hemmen är i sin tur resultatet av en process som vi inte bara bejakat utan till och med eftersträvat. Vi har sökt välstånd. Vi har fått det, men vi har förlorat våra barn.

Om någon skickade sina barn till en knarkkvart eller en bordell, skulle hela omgivningen reagera och betrakta honom som en omdömeslös och farlig individ. Både knarkkvarten och bordellen är fullständigt nedbrytande. Ändå finns det någonting som är värre än en knarkkvart och en bordell, dit vi tanklöst sänder våra barn. Skolan är en institution som egentligen förfogar över värre resurser när det gäller att droga och förstöra barnen. Det sker dock inte på en dag. Efter tio års successiv nedbrytning kan vi se frukterna i våra tonåringar. Många är som nedbrända skal innan de ens fyllt tjugo år. De är förbrukade och förbrända — sexuellt, moraliskt och andligt. Det är som om vi med öppna ögon sänder våra barn rakt in i helvetet. Och det kallar vi för kultur och utbildning.

Skolor vandaliseras och bränns ner. Våldet bryter ut i parker och på gator. Gamla människor vågar överhuvudtaget inte vistas ute efter mörkrets inbrott. Så kan vi förfasa oss över ungdomen. Men vad annat har vi kunnat vänta? Det är ju vi som givit dem deras frihetsideal. De har bara förkroppsligat det som vi satt upp som norm för våra liv.

Vi måste återge föräldrarna självförtroendet. Vi måste tillerkänna dem föräldraauktoriteten och ge dem rätt att fostra sina barn utifrån sina etiska värderingar utan samhälleligt förmynderi. Genom specialiseringen i samhället behövs det idag specialister till allting. När vi föds in i den här världen sker det inte i hemmet utan på en institution med assistens av betalda tjänstemän. När vi dör sker det också på en institution med betalda tjänstemän lotsande oss ut ur tiden. Det är kanhända ett enkelt sätt att avbörda oss smärtan och sorgen och hålla problemen på respektabelt avstånd från vår egen rofyllda tillvaro. Ändå är det inget annat än ett utslag av en oerhörd likgiltighet och egoism.

Barn skall inte födas på institution. De skall födas hemma. Varken mor, far eller syskon är betjänta av den lösning som erbjuds idag och som innebär att tillvaron blir alltmer konstgjord. Vi måste på ett tidigt stadium lära oss att livet är fyllt av smärta, tårar och fientliga krafter som vill förgöra oss. Den som flyr ifrån smärtan amputerar en del av tillvaron. Vad vi bör göra är tvärtom att lära oss att möta livets kriser. Livet är fyllt av fientliga makter men vi bereds inte på att möta dem genom att isoleras och placeras i mänskliga laboratorier.

Vi måste fostras att möta smärtan

Nu menar jag inte att vi skall förbjuda mödrarna att föda barnen på förlossningskliniker. Vad jag vill peka på är den tendens som finns att genom smärtlindring försöka komma bort från livets verkligheter. Vi borde i stället fostras för att möta smärtan så att vi

inte frestas att använda en mängd artificiella metoder och preparat, vilka gör oss fullständigt okänsliga.

När modern kommit hem från BB-kliniken och skall bege sig till barnavårdscentralen upprepar sig samma sak. Där sitter en betald tjänsteman som skall inspektera och besiktiga barnet, mäta tår och fingrar, peta i ögon och öron. Vare sig modern vill det eller inte skall hon gå dit. Det är som om barnavårdscentralen knappt kan tillerkänna modern kapacitet att ens tvätta sitt eget barn.

Med tiden blir det dags för daghem och förskola. Där skall barnen lämnas in på morgonen och hämtas på kvällen. Daghemmen skall vara neutrala. Ingen får bedja och ingen får sjunga om Jesus. Det innebär dock inte att barnen undgår att påverkas. Vad barnen får lära sig är i stället att säga "fan" innan de säger "pappa" och "dra åt helvete" i stället för "Gud som haver barnen kär".

Så skaffar man fram de här barn-daghemmen, ofta under sken av att det är en jämlikhetsfråga och en rättvisefråga, fastän det i själva verket är samhället som drivit ut mödrarna i förvärvslivet. Därmed skapar man ytterligare en institution som gör att far, mor och barnen förlorar kontakten med varandra. I stället kommer yrkesmässiga relationer som man ständigt befäster och bekräftar.

Varför reagerar vi då inte när vi ser detta? Varför är vi så upptagna med våra hus och bilar, vår standard och vårt välmående?

Efter barndaghemmen kommer förskola och grundskola med lågstadium, mellanstadium och högstadium. Och med dem kommer nya ombud och experter. Eleverna kastas från klassrum till klassrum, från expert till expert som har betalt för att, som det nästan ser ut, förstöra materialet.

Vad har egentligen skolan för funktion?

Vad har då skolan för funktion? Som institution har skolan ingen funktion alls att fylla efter mitt betraktelsesätt. Människor lär sig nämligen inte det viktigaste i skolan. Det mesta som barnen senare har bruk för, lär de sig utanför skolan. Vi skulle säkerligen inte lida någon förlust om vi avsatte alla pedagoger. Den största betydelsen har nämligen hemmet och familjen och den naturligaste och bästa pedagogen är modern. Man behöver inte ha akademiska betyg för att lära människor läsa, räkna och skriva. Omfördela bara resurserna! Om vi gav modern möjlighet att fungera i hemmet som pedagog skulle vi få se ett helt annat och bättre utbildningsresultat med riktig kunskap i naturlig miljö.

Forts. nästa nr!

Vad har hänt Svenska Journalen?

Arne Imsen:

Det skandalreportage om Maranatarörelsen Svenska Journalen, organ för läkarmission och hjälpverksamhet, publicerade nyligen, avviker så fullständigt från den tidningens allmänna policy och stil, att det är fullt berättigat tala om ett för tidningen nytt förråande element. Förmodligen upplever ansvarige utgivaren "reportaget" som ett tragiskt olycksfall i arbetet med stora skadeverkningar för både tidningen själv och de påhoppade. Men det är säkerligen mer än en tillfällighet att det neutrala tidningsorganet blev språkrör för en så kvalificerad smutskastning det här är fråga om.

□ De tre medarbetare som bär det direkta ansvaret för produktion och publicering av denna makabra dödförklaring är bekännande kristna journalister och kommer från pingstorganen Evangelii Häreld och Dagen. Här ligger säkerligen förklaringen till det mesta. Många års metodisk person-, åsikts- och religionsföljelse sätter naturligtvis sina spår och måste i längden verka deformande på de enskilda medarbetarna, som helt naturligt överför metoder, attityder och värderingar till sina nya engagemang i nya media. Varje medarbetare bär ett solidariskt ansvar för dessa missförhållanden. Det gäller i synnerhet Dagens förre kulturchef och KDS' tidigare informationssekreterare.

För initierade står det fullt klart att dessa förhållanden var motiv nog att testa intervjuarnas pressetiska ideal, och förehålla dem dessa allvarliga anklagelser och reservationer vid Blommenhofsmötet. Tyvärr var den onda aningen fullt berättigad. Beviset har nu lämnats av reporterna själva, läsbart och fullt begripligt för kristna människor utan destruktiv fantasi.

□ Uppenbarligen har tidningen hamnat i blåsöder, ty helt opåkallat har Svenska Journalens chefredaktör låtit meddela att tidningens "spalter står öppna" för en kommentar. Inviten bifogar också en försäkran om att vare sig chefredaktören "eller redaktionen för Svenska Journalen har någon som helst

lust eller anledning att förfölja eller trakassera vare sig Dig personligen eller Maranata". Oberoende av "lust och anledning" har skadan skett, och det verkar professionellt naivt och aningslöst då chefredaktören efter skentribunalen med falska vittnen, i några personliga rader beklagar "om det i vårt reportage om Maranatarörelsen har kommit in uttryck eller uppgifter som kan tydas i en sådan riktning". Man får hoppas att läsekretsen har bättre omdöme, och att opinionsyttringarna från tidningens läsare och verkliga finansärer räcker till så att detta journalistiska övertramp förblir en isolerad episod.

□ "Vår avsikt har inte varit att skada Maranata utan enbart att belysa ett, enligt vår uppfattning, intressant skeende i svensk kyrkohistoria", bedyrar Svenska Journalens chefredaktör. Om det nu från början funnits ett vällovligt syfte, då förslår inga rationella argument för att förklara hur en kombination olyckliga omständigheter lyckats forma sig till en så enhetlig och massiv dementi mot det påståendet. Under alla förhållanden är det emellertid helt ofattbart hur en seriöst undersökande journalistik med analytiska pretentioner kan mynna ut i nidskrivier om och hän av enskilda människor, deras tro, verksamhet och andliga upplevelser.

□ Med den uttalade ambitionen att belysa ett skeende tillåter man sig att övermodigt och arrogant beljuga och dödförklara en hel rörelse, och det finns vare sig allmänskristna, pressetiska, ekumeniska, karismatiska eller demokratiska spärar för tilltaget. Tillgängliga objektiva och lätt kontrollerbara historiska fakta förfalskas, förtigas och missbrukas. Tekniken, psykologin och tendensen är uppenbar för alla som vill förstå. Redovisningen är oärlig och från början till slut avsiktlig.

□ Urval, illustrationer och till och med fototexter har tydligen valts för manipulativ styrning. Teologin ges snålt utrymme medan gudstjänstliv och arbete inom olika verksamhetsområden begravs i tystnad. Så nämns exempelvis inte med ett enda ord Maranataförsamlingen i

Stockholm, vilken under hela sin femtonåriga historia haft en ledande församlingsföreståndare och fortfarande är den numerärt största i landet, storfamiljerna och dess expanderande företag Pilgrimstjänst med sju verksamhetsår bakom sig, den allmänt uppmärksammade Pilgrimsskolan, års- och kvartalskonferenserna, tidningen Midnattsropet, litteratur-, skiv- och kassettproduktionen. Objektiva föresatser kan inte oreflekterat av en slump leda till en så propagandistisk urvalsprincip vid utskrift och redigering. I så fall handlar det om inkompetens genom karriärism och långt gången miljö- och yrkesdeformation hos redaktörerna.

Enskildheterna är tillrättalagda och bearbetade för det syfte en demaskerad mentalitet sedan söker kamouflera genom en gest mot dem man smadat.

Hela "reportaget" är inhumant, okristligt och primitivt. Svenska Journalens chefredaktör borde ha kurage nog att medge detta och handla därefter i stället för att försöka krängla sig ur obehaget genom luftiga efterhandskonstruktioner.

□ Karismatisk glöd är konfliktutjämnande och leder till förbrödring mellan stridande religiösa block, också då hatet har irländska dimensioner. Det har vi i kyrkliga sammanhang fått veta av Svenska Journalens chefredaktör med fridsstiftande väckelseideal. Mänskliga fri- och rättigheter åt oregistrerade och förföljda kristna sovjetmedborgare och stopp för infiltration och agentverksamhet i predikstolarna, ryter i spalterna kollegan som blev ledarskribent på en ökad kvällstidning. Men här hemma i Sverige tycks vare sig karismatiska identifikationer, ekumeniska funktioner eller självklara mänskliga fri- och rättigheter räcka till för att eliminera ett privat religionskrig de båda redaktörerna nu också initierat mot väckelsekristna i det neutrala tidningsorganet med plusanspråk, strömlinjeformat "för hemmet och familjen"!

Står verkligen ansvarige utgivaren bakom denna provokation? Eller — vad har hänt Svenska Journalen?

Det är nödvändigt att känna till Guds avsikt med församlingen. Medan Guds avsikt med frälsningsverket är hela skapelsens upprättelse är församlingens uppgift begränsad till att vara Jesu brud.

Det är skrämmande att se med vilken likgiltighet som man från väckelsekristet folk också bland andedöpta människor ser på de här frågorna.

Vår uppgift är att entydigt, metodiskt, systematiskt, individuellt och kollektivt verka för en enda sak: att skaran blir fulltalig. Det är församlingens uppgift. Och om hon ägnar sig åt någonting annat än just detta, så sjunker hon ner på ett annat plan och blir ett samfund, hon blir alltså en bit av det profana samhället med religiösa förtecken.

Vad är det för skillnad på ideal, ideologi, inspiration och målsättning? Det är inte så stor skillnad. I varje fall inte större än att man idag kan gå hand i hand omkring det man säger är väsentliga uppgifter: Låt oss förena våra krafter och göra allt vad vi kan för att rädda vårt samhälle.

Men så säger inte församlingen. Martyrskaran skall bli fulltalig, och den skall tas ut under vidriga förhållanden. Och det skall tas ut en martyrska också i detta land. Herren håller på och rustar den. Vi vet det. Det skall tas ut en martyrska i andra länder. Vi går emot det totala system som Skriften kallar för ändens antikristliga välde. Under den tiden skall det tas ut en martyrska, men innan dess skall skaran bli fulltalig. Vi borde rastlöst arbeta för att människor skall bli frälsta. Detta är ju vår uppgift.

En del säger: "Låt oss göra något åt strukturerna, så människor får det bättre. Om de får det bättre, så kommer det att bli bättre". Det stämmer inte. Låt oss i stället se till att människorna får möta Jesus Kristus, blir frälsta, kommer till tro på honom, blir döpta i den helige Ande, så att i första hand inte strukturerna förändras, men de själva förändras. Då kommer som andrahandsverkningar stora ting att inträffa. Församlingens stora uppgift är att se till att människor kommer till tro på Jesus Kristus, och vi måste utrusta oss för den uppgiften.

Att inte förlora sin identitet

Det innebär på samma gång en hälsosam isolering, som är absolut nödvändig. Man måste avskilja sig med avseende på art och uppgift. Man måste avskilja sig för att inte förlora sin egen identitet.

Att avskilja sig för uppgiften innebär att allting måste underordna sig det som är övergripande nämligen människors frälsning.

Om vi studerar Rom. 11:25, 26 kan vi av texten förstå att det är något högst nödvändigt.

Guds avsikt med församlingen

Predikan av Arne Imsen, del II

Församlingens uppgift i Guds frälsningsverk är begränsad till att vara Jesu brud. Vår uppgift är alltså inte att förändra samhällsstrukturerna utan arbeta för människors frälsning. Ju tidigare brudeskaran blir fulltalig, desto snabbare kommer Jesus tillbaka.

Men det är inte bara brudeskaran som skall spela en betydelsefull roll i världsdramat. Bibeln talar också om andra skaror . . .

"Förstockelse har drabbat en del av Israel och skall fortfa, intill dess hedningarna i fulltalig skara hava kommit in, och så skall hela Israel bliva frälst."

Det ser ut som om att ju fortare den frälsta skaran, hedningarnas skara, blir fulltalig, desto snabbare kommer Jesus tillbaka. Församlingen behöver således Jesus tillbaka. Men inte bara det. Judarna behöver honom tillbaka. Ja, hela världen behöver ett nytt regemente, en ny världsordning, d.v.s. inte bara en ekonomisk och politisk ny världsordning, som politikerna talar om idag. Den kan inte åstadkomma någon varaktig förändring.

Hedningarnas skara skall bli fulltalig. Studerar vi bibeln närmare, upptäcker vi att bibeln även talar om andra skaror som skall spela en betydande roll i världsdramats slutakt. En annan skara som skall bli fulltalig är nämnd i Upp. 6:9-11.

"Och när det bröt det femte inseget, såg jag under altaret de människors själar, som hade blivit slaktade för Guds skull och för det vittnesbörds skull, som de hade."

Och de ropade med hög röst och sade: Huru länge, du helige och sannfärdige Herre, skall du dröja att hålla dom och att utkräva vårt blod av jordens inbyggare?"

Och åt var och en av dem gavs en vit, fotsid klädnad, och dem blev tillagt, att de ännu en liten tid skulle giva sig till ro, till dess jämväl skaran av deras medtjänare och bröder, som skulle bliva dräpta likasom de själva, hade blivit fulltalig."

Här möter vi martyrskaran som måste bli fulltalig innan Gud låter sina beslut gå i fullbordan. Jag tycker att det här är en utmaning till oss att avväpna oss alla maktmedel som tillhör världen. Vi måste lämna all världslighet, sinnlighet och njutningsreligion för att gå in i målmedveten kamp för människors frälsning. Skaran måste ju bli fulltalig innan en ny ordning kan komma till stånd. Handlar det bara om att skaran skall bli fulltalig skulle Guds rike alltså inte ta skada det minsta om alla kyrkor och samfund försvann. Tvärtom skulle förmodligen detta leda till att människor finge mycket lättare att hitta vägen till Gud. Kirkegaard sade till och med en gång att staten tillsätter tusen funktionärer som för sitt livsuppehälle är beroende av att ingen får veta vad sann kristendom är. Guds rike behöver inga kyrkosystem vare sig av kyrklig eller frikyrklig art. Vad Guds rike behöver är levande kristna som inte är fixerade till yttre anordningar men beredda att offra sig helt för att vinna människor för Gud.

I Upp. 7:1-4 möter vi en tredje skara.

"Sedan såg jag fyra änglar stå vid jordens fyra hörn och hålla tillbaka jordens fyra vindar, för att ingen vind skulle blåsa över jorden eller över havet eller mot något träd."

Och jag såg en annan ängel träda fram ifrån öster med den levande Gudens signet. Och han ropade med hög röst till de fyra änglar, som hade fått sig givet att skada jorden och havet, och sade: Gören icke jorden eller havet eller träden någon skada, förrän vi hava

tecknat vår Guds tjänare med insegel på deras pannor.

Och jag fick höra antalet av dem som voro tecknade med insegel, ett hundra fyrtiofyra tusen tecknade av alla Israels barns stammar."

Det finns en osynlig värld som vakar över oss. En osynlig värld av änglar har uppsikt över allt skapat och de står i ett speciellt förhållande till jorden med en speciell uppgift att verka beskyddande. Helt plötsligt förändras dock scenen och de beskyddande änglarna går över till att frigöra krafter som skadar jorden.

Innan detta skall ske är det dock en skara som skall tecknas med insegel på sina pannor till skydd, en speciell uttagen skara. Man skulle kunna kalla den för en elit. Det handlar i varje fall om en särskild livskvalitet som de är i besittning av.

Gud har alltid sina redskap!

Vi skall alltså veta att Gud alltid har sina redskap på jorden. För varje tid, hur bedrövlig den än ser ut, så har Gud sina speciella redskap. Det är kusliga framtidsperspektiv som dras upp för oss i bibeln. Ändå har Gud alltid ett folk på jorden. Han har ett folk före vedermödan, ett folk i vedermödan och ett folk efter vedermödan och de väntar på hans makts uppenbarelse. Men det är inte alltid samma skara.

I Upp. 7:9, 13, 14 läser vi om ytterligare en skara.

"Sedan fick jag se en stor skara, som ingen kunde räkna, en skara ur alla folkslag och stammar och folk och tungomål, stå inför tronen och inför Lammet: och de voro klädda i vita, fotsida kläder och hade palmer i sina händer.

Och en av de äldste tog till orda och sade till mig: Dessa som äro klädda i de vita, fotsida kläderna, vilka äro de, och varifrån hava de kommit?

Jag svarade honom: Min herre, du själv vet det. Då sade han till mig: Dessa äro de som komma ur den stora bedrövelsen och som hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod."

Denna skara kom ur den stora bedrövelsen och deras liv karaktäriserades av en speciell hunger och törst. Vad var det denna skara aldrig fann på jorden? I bergspredikan står det: "Saliga äro de som hungra och törsta efter rättfärdighet". De fann aldrig någon rättfärdighet på jorden. Deras hunger formade därför helt och hållet deras liv. På ett våldsamt sätt och i ett obeskrivligt lidande gick de allesammans ur tiden.

I Upp. 19:5-9 kan vi läsa om ytterligare en skara.

"Och från tronen utgick en röst, som sade: Loven vår Gud, alla I hans tjänare, I som frukten honom, både små och stora.

Och jag hörde liksom röster av en stor skara, lika bruset av stora vatten och dån av starka tordön, de sade: Halleluja! Herren, vår Gud, den Allsmäktige, har nu trätt fram såsom konung.

Låt oss glädjas och fröjda oss och giva honom äran, ty tiden är inne för Lammets bröllop, och dess brud har gjort sig redo.

Och åt henne har blivit givet att kläda sig i fint linne, skinande och rent. Det fina linnet är de heligas rättfärdighet.

Och han sade till mig: Skriv: Saliga äro de som äro bjudna till Lammets bröllopsmåltid. Ytterligare sade han till mig: Dessa ord äro sanna Guds ord."

Det finns alltså olika skaror som framträder på bibelns blad med olika bakgrund och olika uppgifter. Det heter också i det profetiska ordet: "Med talrika skaror skall han utskifta byte." Församlingen är inte den enda skaran. Då Jesus talar i Matt. 24 och 25 talar han inte om den bortryckta församlingen utan om de på jorden verksamma människorna.

När vi talar om de olika skarorna som skall hemförlovas får vi inte glömma en annan sida. Det är naturligtvis inte bara så att några skaror skall frälsas. Det finns också en hel del människor som går förlorade under varje tid. När Jesus redogjorde för det gjorde han det på ett sätt som ger oss anledning tro att oberoende av vilken kallelse vi äger,

vilken tid vi lever i eller vad vi är uttagna till, befinner vi oss i farozonen. Så länge vi är på jorden är vi utsatta för faror som på ett avgörande sätt kan förändra hela vår situation. Det är inte självklart att alla som nu säger sig vara med på vägen når fram till målet.

Var befinner sig skarorna från GT:s tid?

Vad kan då vara orsaken till detta? I Matt. 25 möter vi berättelsen om de tio jungfrurna. Att jungfrurna inte är församlingen ser vi av sammanhanget. Tio jungfrur, d.v.s. tio tärnor, kan aldrig vara bruden. Eftersom Jesus använder tiotalet, vilket knappast är någon tillfällighet, måste jungfrurna vara totaliteten av alla dem som gått ut på kallelsens bud. Det är ju inte bara den kristna församlingen som gått ut från världen. Det finns skaror från gammalt testamentlig tid och det finns andra grupper i skarven mellan två tidsåldrar, de s.k. tröskelmänniskorna. Vi har t.ex. hört talas om Johannes Döparen, som presenterar sig som brudgummens vän.

Tiotalet är säkerligen inte tillfälligt valt. Vi känner till att det var tio budord. Det var också tio kameler som förde bruden Rebecka ner till brudgummen Isaks tält. Det var tio vittnen som satt i porten. Tiotalet har med Guds ord att göra och fullkomliggörelsen utav Guds ord. De tio är alltså skaror som upphöjt Ordet till helt normerande för sina liv. Medan andra formade sitt liv efter andra mönster och ideal valde de att göra som Ordet sade.

I det här sammanhanget handlar berättelsen om de tio jungfrurna alltså inte om församlingen eller om världen. Det handlar om himmelriket. Det heter nämligen: "Då skall det vara med himmelriket såsom när tio jungfrur gingo ut." Det handlar alltså om totaliteten av den skara som valt att följa Gud i alla tider. Att vara trogen Jesus är att vara trogen mot hans ord. Det innebär jungfrulighet. Av de många som skall möta brudgummen är det dock inte alla som skall vara med i brudeskaran.

Forts. på sid. 11

Forts. från sid. 17

så är det synd och då måste man rena sig från det. Eller så är det äktenskap. Om man inleder en förbindelse som är ett uttryck för köttligt begär och det stannar vid det, då är det synd.

☐ Om kriser i en kristens liv.

A.I.: Det är viktigt att vi lever i väckelse. Enda sättet att leva i väckelse på, är att leva i nåden och förutsättningen för nåden är krisen. När man inte längre upplever kriserna är stagnationen ett faktum och förnyelse kan aldrig äga rum.

Ju äldre man blir i frälsningen, desto djupare blir kriserna. De blir mer djup-

gående och av allt allvarligare karaktär. Men det stora problemet är att många kristna för att komma undan kriserna blir garvade. Det är allenast krisen som kan leda fram till förnyelse. Det stora problemet med samfund är att de aborterar bort krisen och därmed livet.

☐ Om Guds barnbarn.

A.I.: De har använt Guds-barnbarn-filosofien nästan som ett avstamp för sociala privilegier. De Guds barnbarn som gnäller värst borde hålla tyst och visa större tacksamhet mot sina föräldrar. Om de inte haft sina föräldrar som gett dem ideal och skapat den atmosfär som funnits i deras hem, så hade helt säkert deras latenta gåvor

aldrig kommit till den frigörelse som har skett, och de har inte haft den möjligheten att exponera och exploatera sina resurser. Guds-barnbarn-filosofien är något utomordentligt fint. Det kan man göra karriär och skaffa sig framgång på. Att komma att påstå att det är föräldrarnas fel visar ju hur fruktansvärt snedvriden den är.

☐ Om att Imsen aldrig tvivlat på att han har rätt.

A.I.: Jag har aldrig varit ambivalent ifråga om övertygelse. Mina motiv har varit oantastliga medan metoderna många gånger varit felaktiga. Det som är väsentligt är motivet. Men jag har aldrig

¹*Forts. på sid. 22*

Nu är Pilgrimsskolans första läsår slut

Skolavslutning i Pilgrimsskolan. Föräldrarna sitter tillsammans i matsalen under det gemensamma samkvämet. Majken Jacobsson, Ulf Kulborg, Ulla Christensen, Folke Jacobsson och Elisabeth Lindroos.

Midnattsropet har talat med föräldrar, lärare och elever Vad har hänt under året?

Hösten 1977 skrevs ett stycke märklig historia i det här landet. En grupp maranataföräldrar valde att ta sina barn ur den svenska väletablerade och "heliga" skolan. Helt plötsligt vaknade massmedia och statliga institutioner. "Hur i all sin dar, inte får man väl ta barnen ur skolan?" Frågan har stötts och blötts. I massmedia blev den svenska skolan ett dagligt debattämne. Pilgrimsskolan uppväckte en storm reaktioner av det mest

otroliga slag.

Men tänk om vi skulle kika bakom kulisserna. Vad har egentligen hänt med människorna som det hela handlar om. Och den kanske viktigaste frågan: vad har hänt med barnen? Vi vill ta er rakt in i ett historiskt skeende. Här handlar det om evighetsvärden av en alldeles speciell karaktär. Barnen är vår framtid.

Av Maj-Christine Ögren

□ I Latorp utanför Örebro ligger Humlegården. Där bor massor av maranatabarn. Pilgrimsskolan har ett naturligt säte här. Innan man övertog Humlegården skedde undervisningen inne i Örebro där storfamiljen då bodde.

Ulla och Ib Christensen har haft tre av sina fem barn i Pilgrimsskolan. När vi frågar Ulla hur hon spontant reagerar med tanke på Pilgrimsskolans första år

vet hon inte riktigt vad hon ska säga. Efter en lång stund säger hon:

— Jag är lite rädd att det ska låta sentimentalt. Sanningen är den här. När vi ansökte om hemundervisning för mina barn var jag livrädd. Men när jag postade ansökningarna till skolstyrelsen då kände jag att himlen jublade. Nu efteråt har jag fått bekräftat att vi handlade rätt. Min äldsta flicka har genom-

gått en personlighetsförvandling som är ett under. Och jag vet att skolan i kombination med storfamiljens sunda gudsliv har varit grunden till hennes förvandling.

Många frågetecken i början

— Rent praktiskt var det många

frågetecken i början. Men storfamiljen har hjälpts åt att lösa alla praktiska problem. Vi har undervisat tillsammans. Eivor, en av flickorna i storfamiljen har fått bära den tyngsta bördan som handledare. Men ju längre tiden har gått, desto mer har jag förstått att det faktiskt är vi föräldrar som tillsammans ska gå in i de undervisande funktionerna. Inte utbildade lärare. I början var detta otänkbart för mej. Man har blivit van att det SKA vara LÄRARE som står för kunskapsförmedlingen. Nu förstår jag att det i första hand är föräldrarna som bär det tyngsta ansvaret för sina egna barn. Det är en frigörelse att få syn på detta.

— Det finns en sångstrof som lyder: "Nej, de fostrades i korsets skola, till att känna himmelrikets kraft". Så har det varit. Men detta faktum föringrar inte kunskapen. Tvärtom. Barnen har aldrig lärt sej så mycket som under det här året. Nu menar jag rent kunskapsmässiga ting. Jag kan bara tacka Gud för året som gått. Jag har fått tillbaka mina barn, och jag ser att de utvecklas till sunda och riktiga människor. För en mor är detta så stort att det helt enkelt inte kan kläs med ord. Men nu behöver vi visdom och uppenbarelse för att fortsätta den här vägen.

Längtat efter detta i alla år

Britta Imsen har tjänstgjort en tid som lärare i slöjd på Humlegården. Hon har sett barnen förändras från dag till dag. Eftersom hon tillhör storfamiljen på Latorp kan hon iaktta utvecklingen på ett speciellt sätt. Och så här säger hon om Pilgrimsskolans första pionjärtid:

— Det är ju det här man längtat efter i alla år. Jag hade önskat att mina barn fått gå i Pilgrimsskola, men det var annorlunda tider då. En dröm har gått i

Britta Imsen har hjälpt flickorna i slöjden under våren. Här visar Marika och Angelita upp sina alster.

uppfyllelse. Att själva få vara engagerad i arbetet är fantastiskt. Inte minst för ens egen utveckling. Jag har alltid varit intresserad av att skapa, sy och måla. Att få ge detta vidare, ja, det är det man alltid velat.

— Framför allt vill jag lära barnen att rätt uppskatta tingen och materialen. I dagens samhälle förekommer ett fruktansvärt slöseri som jag kallar regelrätt synd. Det måste vi ta direkt avstånd ifrån. Därför vill jag lära barnen återanvändning. Vi har inte kommit så långt ännu, men jag har börjat förstå vilken väg och hållning vår undervisning måste ha. Att vi lär oss ta till vara och använda det andra människor ratar. Sy kläder av gamla gardiner, måla om möbler, göra iordning gamla saker. Det måste vi lära oss. Det är lika bra vi börjar nu. Om några år är jag övertygad om att hela svenska folket måste lära sej det.

— Men jag tror också att den skolform vi använt oss av hittills, kommer att bli mindre och mindre aktuell. Vi måste alla hjälpas åt med undervisningen. Var och en har kunskap att förmedla inom sitt område. Det mesta av den kunskapen jag förvärvat har jag fått i umgänget med far och mor. Far

var trädgårdsmästare och mor sydde, bakade, lagade mat och skötte hemmet på ett vist och riktigt sätt. I framtiden måste vi också lära barnen odla och ta till vara naturens rika tillgångar. De måste också lära sej sköta djur och ta större ansvar än vad barn får göra i dagens samhälle. Fast ansvaret måste ju kombineras med lek eftersom de också måste få vara barn.

Stina Fridolfsson är en av dem som med själ och hjärta engagerat sej i skolan. Hon har också undervisat barnen i kristendom. Stina har alltid haft en speciell känsla för våra barn och ungdomar. Och detta har naturligtvis medfört ett engagemang så djupt att en yttlig åskådare näppeligen kan begripa vad det innebär.

— Jag har en oerhört stark bindning till vart och ett av barnen. Under alla skolungdomsveckor och efter alla kontakter jag haft med dem har djupa moderskänslor vuxit fram hos mej. Jag har gråtit och skrattat tillsammans med dem. Till mej har de kommit ibland i förtvivlade tillstånd. Och inte så sällan är det skolan som varit problemet. År efter år har man sett hur det som byggs upp under en kort skollovsvecka har

vänd!

Ulla Christensen och dottern Karin.

Stina Fridolfsson.

Elisabeth, småskollärarinna som hoppade av – Det visade sig svårt att vittna i vanliga skolan. Trycket var oerhört starkt.

Elisabeth Lindroos tillsammans med en skara av barnen på Humlegården.

rivits ned i skolans nedbrytande miljö.

– Men allra gladast är jag över att föräldrarna äntligen har reagerat och handlat. Många gånger har jag upplevt det som om föräldrarna varit likgiltiga och kanske rädda för att ta itu med barnens förhållanden. Många gånger har jag varit desperat. Jag har ju varit maktlös. Inte har jag kunnat rycka barnen ur skolan, även om jag skulle velat göra det för länge sedan.

– För man ser ju hur de förändrats. Visst har det funnits problem, naturligtvis. Men visst är vi på rätt väg. Vi vill inte att barnen ska utvecklas till moraliska fromhetstyper. Nej, vi vill se fria personligheter, med en levande tro och livsvärden som inte ges rum i samhällets skolor och arbetsmiljöer.

Så långt Stina.

Många personliga uppoftningar

Pilgrimsskolans första år har kännetecknats av uppbrott och personliga uppoftningar av enskilda individer. Ett typiskt exempel på detta är familjen Bengt Lindroos som flyttade till Latorp i början av april. Elisabeth är lågstadielärare och det var skolan som fick henne att ta det här stora steget.

– Egentligen ville jag bli lärare för att vittna i skolan om Jesus. Det motivet har många kristna lärare. Men det visade

sej vara svårt, ja, nästan omöjligt att göra det. Objektiviteten var ett måste, och trycket var oerhört starkt. Samtidigt försökte man nå barnens hjärta, men balansgången var svår. Barnens okunnighet om kristendom var också stor och det verkade som om de inte kunde förstå eller ta emot de kristna sanningarna. Men det är väl inte konstigt egentligen. Kan man vänta sej annat av barn som är uppvuxna på institutioner många gånger. Utan den trygghet som ett hem och en mor och far innebär. Under sådana förhållanden är det något grundläggande mentalt som förstörs.

– Från början var Pilgrimsskolan främmande för mej. Nu har jag gått in i den med fullt engagemang. Men den får inte bli en skola vid sidan av den vanliga skolan. Den måste bli en livsskola. Föräldrarna måste träda in och undervisa. Många gånger upplever jag att föräldrarna behärskar kunskapsområden där jag inte kan någonting. Där måste vi komplettera varandra.

Idealet är att den teoretiska och metodiska undervisningen i t.ex. läsning inbakas i praktiskt arbete. Det måste finnas utrymme för lek, men också för ett ansvarstagande. Den svenska skolan är som en lekskola. Eleverna kommer och går som de vill. Och lärarna har inga befogenheter. I vår undervisning måste det upprättas naturlig respekt och auktoritet. Och det fungerar också. Sedan jag kom till Pilgrimsskolan, har jag aldrig

behövt ta i på allvar med någon elev. Lydnaden finns upprättad, kanske beroende på att jag tillåts använda bestraffning som är otillåten i den vanliga skolan. Fast jag har aldrig behövt använda annat än ord.

Fyrabarnsmamman Christina Imsen har varit en av lärarna i Humlegården. Hon började i februari med en uppgift som hon egentligen inte trodde hon skulle klara.

– Fyra barn i åldern ett till fyra kräver sitt. Jag såg liksom aldrig någon lösning på det. Jag hade helt enkelt inte tid och kraft att engagera mej i skolan. Men en dag gick det liksom upp ett ljus för mej. Jag såg liksom framför mej Marika och Kate, två av flickorna i lågstadiet sitta i ett rum. Och plötsligt visste jag att jag skulle hjälpa till med undervisningen.

– I och med storfamiljen kunde jag få hjälp med barnen och bli fri några timmar per dag. Men visst har det inneburit många svårigheter. Barnen blir sjuka, sömnen blir minimal. Då får man verkligen enbart lita på Guds löfte om att få kraft. Uppgiften har varit gudomlig. Jag har sett hur flickorna genomgått en underbar utveckling. Kate har tagit emot Jesus och det har naturligtvis varit min största längtan att föra barnen in i ett fungerande gudsliv.

– Självt är jag också elev i Pilgrimsskolan. Vi måste hjälpas åt allihopa. Alla kan undervisa. Alla har något att lära ut av livserfarenhet och kunskap. Vi får inte koncentrera undervisningen till skolsalen. Vi måste omvärdera hela vår syn på skola och undervisning.

Pilgrimsskolans första år blev ett pionjärår. Vi har brutit ny mark och intagit oexploaterade områden. Låt oss fatta allvaret i detta och lägga av allt som är till hinder, och gå vidare på den väg Gud visat oss är framkomlig, även om vi redan nu kan ana konsekvenserna av detta handlande.

Christina Imsen.

Tove Christensen:

Jag tackar Gud för Pilgrimsskolan!

□ Jag sitter och tänker tillbaka på skolåret som avslutades för några timmar sedan — Pilgrimsskolans första år. Vi började i en skolsal mitt i Örebro som delades med tryckeriet, en masonitskiva skiljde skolsalen från tryckeriet där pressen dunkade dagarna i ända. Någon månad senare flyttade hela gänget upp en trappa till ett rum som låg vägg i vägg med kök och matsal. Visst var det jobbigt många gånger, men hade det gått bättre i ett klassrum där 30 elever gästas och skriker utan minsta respekt för läraren. Jag tackar Gud för att just jag fick vara med bland dom

som hoppade av, och som startade Pilgrimsskolan.

Ett annat tacksägelseämne är Humlegården där vi har pluggat sedan i påskas. Vilken underbar tid! Man ser Gud i varje litet grässtrå, i varje liten insekt. När man ligger ute i trädgården och tittar på allt skapat så undrar man hur Gud hade tålmod att skapa varje liten detalj. Det finns en risk att man sätter fast sig i allt det sköna här nere på jorden, men vi är bara gäster här nere. Bed för oss i Pilgrimsskolan!

Tove

Forts. från sid. 7

GUDS AVSIKT MED FÖRSAMLINGEN

Det finns många ting att peka på som hänvisar oss till händelser och personer i Gamla Testamentet. Låt oss se t.ex. på de här tröskelmänniskorna som uppträder mellan Gamla och Nya Testamentet. Hanna och Simon kom aldrig med i brudeskaran med de tillhör brudgummens vänner. Johannes säger öppet att han är brudgummens vän. Fastän de saknade den fullkomliga uppenbarelse som de dock redo. Utifrån den uppenbarelse som de ägde, fann de Jesus. Jag undrar var de där vise männen som kom till Betlehem hör hemma någonstans. De kom säkerligen inte till

Betlehem bara för att se Jesusbarnet och sedan bara dra sig tillbaka.

Det finns andra människor vi skulle kunna peka på också. De är ur en synpunkt sett perifera med avseende på församlingen, men de ändå inne i frälsningshistorien och var redskap åt Gud. Den skaran kommer att mångmultiplieras med tiden. De utgör de ensamma själarna som under mycket svåra förhållanden ändå bevarat något av gudslivet i sitt inre. Jag tycker att det låter hoppingivande att Gud har ett folk i varje tid som på ett speciellt sätt predikar frälsningens budskap. Även om de inte har den fullkomliga uppenbarelse är de trogna emot den uppenbarelse de fått. I Matt. 25 säger Jesus att då skall det vara med himmelriket såsom när tio

Forts. på sid. 22

Forts. från sid. 15

DET BÖRJADE I MALMKÖPING

Då maranatafolket 1973 ånyo samlades upprepades och poängterades ännu starkare att det kristna livet måste handla om en helt annorlunda livsstil. Speciellt barnens situation uppmärksammades. Genom föräldrarnas passivitet och församlingens världslihet hade många barn blivit helt utlämnade åt alla nedbrytande krafter. — Det måste bli total omvändelse, och det måste ske nu, sade Arne Imsen. Fyra år senare var Pilgrimsskolan en verklighet.

Frågan om det urkristna församlingslivet dominerade helt Malmköpingskonferensen 1974. Det stod klart att en kristens uppgift inte kunde vara att söka göra samhället till församling men väl göra församlingen till ett idealsamhälle. — Snart får vi väl egen skola också, profeterade Arne Imsen.

1975 fick maningarna till uppbrott en ännu allvarigare tyngd. Med världens nöd som bakgrund gick uppmaningarna ut att bryta med de orättfärdiga strukturerna för att bevisa att församlingen i Kristus övervunnit dessa strukturer och därför kan bygga upp en gemenskap där ingen lider nöd. Så presenterades en möjlighet på vägen dit, nämligen storfamiljernas gemensamma företag Pilgrimstjänst. Målet var att förverkliga den urkristna gemenskapstanken och på ett effektivt sätt få loss medel till missionen. Speciellt i åtanke stod arabmissionen.

1976 var det dags att direkt ta upp skolfrågan. Arne Imsen ställde frågan: — Hur vågar vi sända våra barn till en skola som vi vet fostrar barnen till agnostiker och gudsförnekare? Året därpå 1977 startade Pilgrimsskolan i Malmköping. Det började med ett sommarläger och ett 50-tal barn i alla åldrar som deltagare. När hösten kom fanns det Pilgrimsskolor på tre platser i landet.

I 1977 års konferens stod helt naturligt skolan och familjen i centrum. Men missionen fanns också med. D.W. Spaine-Young från Sierra Leone påminde om de stora behov som fanns bortom vårt lands gränser. De första försökssändningarna på radio till arabvärlden hade gjorts. Latinamerika fanns också med i bilden. Det var som om världen kallade på oss ut till tjänst.

Nu i år 1978 har vi glädjen att hälsa de vänner som under året för första gången åkt ut till Grekland och Tunisien välkomna. Det känns naturligt att årets konferens på ett särskilt sätt skall påminna oss om de stora fält som mognat till skörd. Latorp 1978 innebär förmodligen att i vi går in i en ny missionsepok. Och nu gäller det inte längre bara vårt eget land.

Välkommen

Vi har i år glädjen att hälsa alla välkomna till maranatafolkets första sommarkonferens vid Humlegården, Latorp, ca 20 km väster om Örebro. Efter tio år i Malmköping, bryter vi nu traditionerna och flyttar konferensen till Närke.

Det var i våras Humlegården övergick från Örebro kommun till Pilgrimsskolan och blev hem och studiegård för stora familjen i Örebro. Nu förvandlas platsen till konferensområde och förbereds för en sedvanlig invasion.

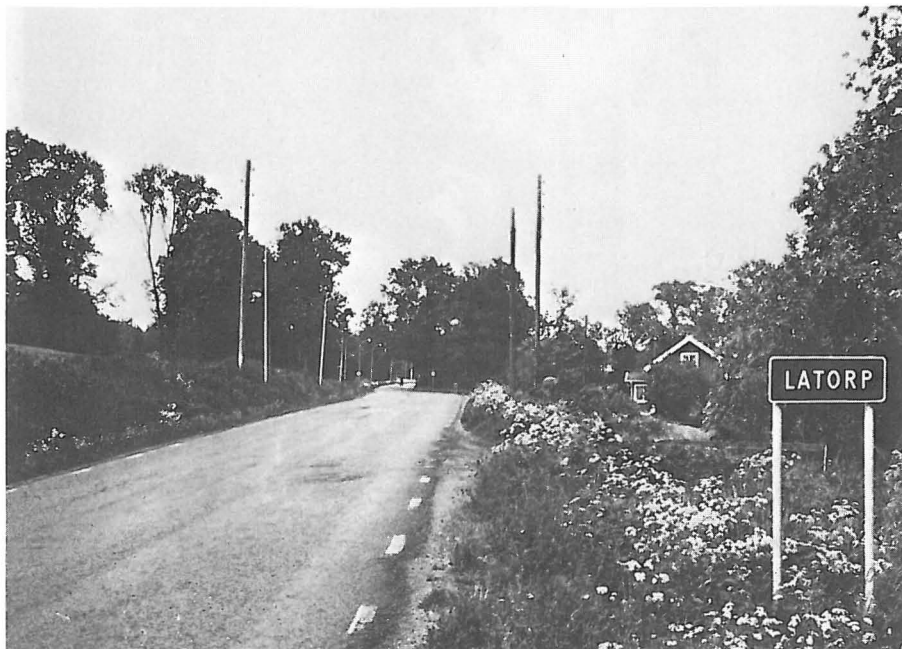
Platsen

Latorp är ett brukssamhälle med en herrgård, gamla gedigna bondgårdar, villor, radhus, sommarstugor och torp. Och till varje hus en välskött trädgård. Här finns ridskola och hästuppfödning. Skolbarnen använder en stor del av sin tid vid hästhagarna för att beundra de vackra djuren och försöka klappa dem. Några minuters promenadväg från Humlegården finns en liten sjö med en fin badanläggning. En verkligt fin tillflykt under varma sommark dagar. Och ypperlig för en dopförrättning! Mitt i samhället finns en liten röd handelsbod med vita knutar, som sätter pricken över i:et för lantidyllen.

Humlegården har med sina tre byggnader inrymt ålderdomshem, pensionärsbostäder och kommunalkontor, och ligger i hjärtat av bygden. Sedan Tysslinge, som kommunen hette, inkorporerades med Örebro, har hela anläggningen stått tom, tills maranatafolket intog det den 1 april i år. Det var exakt sju år efter det att de första pionjärerna för Pilgrimsskolan flyttade in i f.d. teologiska institutet Johannelund i Stockholm.

Från Malmköping till Latorp

När man flyttat en stor konferens från en så välrustad anläggning som Malma-hed i Malmköping, där maranatafolket under tio år haft sin uppskattade "Malmköpingsvecka", ställs man inför ganska stora praktiska och organisatoriska problem som kräver både uppoffringar och engagemang.

Latorp, strax utanför Örebro, befinner sig just nu i sin fagreste sommardräkt. Här i brukssamhället och det förra kommuncentret pågår förberedelserna för fullt inför maranatafolkets elfte sommarkonferens.

Här ute på ängen skall det stora mötestältet stå. Platsen ligger bara ett stenkast från själva Humlegården.

till Latorp!

På gräsplanen nedanför Humlegårdens byggnader finns god plats för tält och husvagnar.

Förberedelser

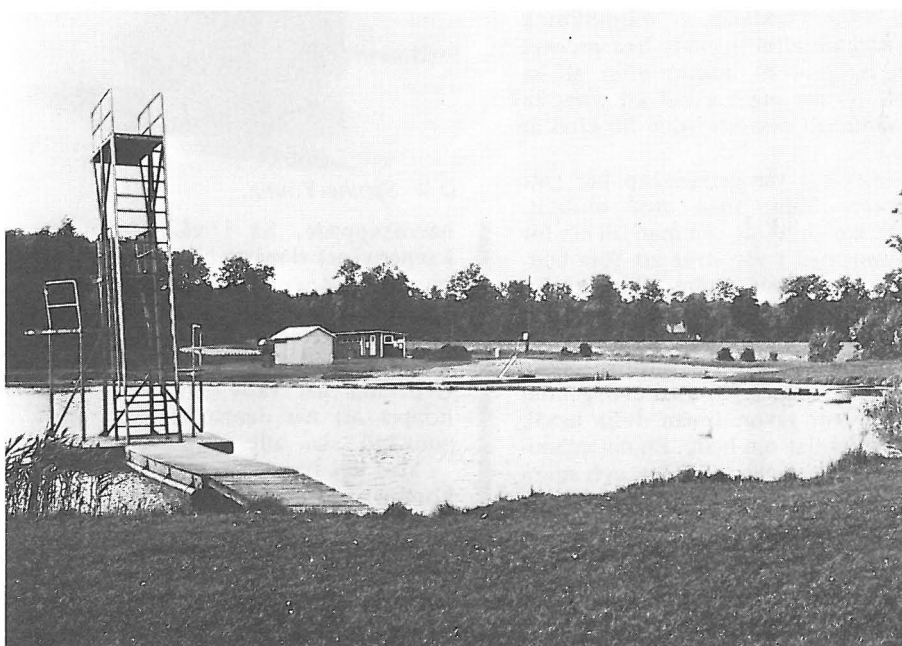
Den som har tid och möjlighet hjälpa till med konferensförberedelserna, vilka detta år måste intensifieras på alla områden, är mer än välkommen. Du har kanske tid komma någon vecka i förväg, hjälpa till med tältresning, matlagning, städning, m.m. Du kanske har sängar, madrasser, filtar, kuddar och lakan, mer än Du behöver? Husgeråd, trädgårdsverktyg, snickeriredskap? Potatis, grönsaker, mjöl? Du kanske kan baka matbröd, bullar, kakor? Allt detta skulle underlätta förberedelserna. När vi gemensamt, så många som möjligt, bär konferensen inför Guds ansikte i både andlig bönetjänst och praktiska insatser, får sedan budskapet som ska fram starkare slagkraft.

Inkvartering

När det gäller logi, kommer säkert våra konferensgäster detta år att sova lugnare och behagligare än förr. Förläggningarna blir inte i stora logement, utan mestadels i rum för två till tio personer. Förutom på Humlegården och några förhyrda rum hos grannar i Latorp, disponerar vi en hel camping med stugor, de flesta rummen i ett stort vandrarhem, samt ytterligare en anläggning. Vårt nyetablerade Pilgrimshem i Örebro, med nyrenoverade fräscha rum, kommer också att helt stå till konferensgästernas förfogande. Plats för husvagnar och tält finns på Humlegården och i dess omedelbara grannskap. Ett par bussar kommer under hela konferensen att svara för transporterna.

Bespisning

För måltiderna har vi ett rejält mattält, förutom att våra äldre vänner får möjlighet äta inomhus vid dukade bord, så att de slipper stå i någon tröttande matkö.

500 m bort ligger en liten badsjö med en utmärkt badanläggning.

D.W. Spaine-Young, Sierra Leone hälsar:

”Bed att Herren sänder arbetare till sin vingård!”

Spaine-Young tillsammans med sin familj.

Jag förmodar att ni gärna skulle vilja veta vad som hänt i denna del av världen, och då speciellt i vår lilla grupp. Här har livet gått vidare på samma sätt som förut, med intervaller av svårigheter som vi alla måste möta. Vi har mött problemen med mod och har i de allra flesta fall funnit en lösning på dem.

För närvarande är vädret här väldigt soligt och hett. Temperaturen stiger nu upp till 50°C. Många av människorna här längtar efter regnet, lika mycket som jag tror ni längtar efter att se solen. Vi har inget annat att göra, än att vänta till dess att tiden för Gud är inne.

Arbetet i vår gemenskap har gått långsamt fram, men *med* resultat. Några har slutit sig samman till oss för att vara med i vår strid att föra budskapet om Jesu andra tillkommelse vidare. En del av dem var muslimer.

Under jultiden besökte vi människor på sjukhus och hem för spetälska och delade julglädjen med dem genom att ge dem gåvor. Innan dessa besök hade vi värdjat om hjälp. En del människor kom med gamla kläder, och andra med mat. Besöken var väldigt värdefulla. Vi sjöng och vittnade för dem.

Den 30 dec. bjöd vi in ett sjuttiotal äldre och handikappade, till vilka vi också delade ut gåvor. Dessa gåvor bestod av tvål, socker, salt, bröd, gamla kläder och en summa pengar. Den förväntar säkerligen en del människor att här finns det många som inte ens har råd till mat för dagen.

Regeringen kan för närvarande inte ge något bistånd till många fattiga och

D.W. Spaine-Young.

handikappade. Så i vår gemenskap känner vi att vi måste hjälpa till på vårt eget sätt.

Vi har inga möjligheter att starta vår pilgrimsskola på lagligt sätt. Men vi har organiserat klasser för barnen. Gensvaret har varit ganska stort. Vi hoppas att när denna skolplan blivit godkänd ska allt ordna sig bättre.

Men det finns vissa problem vi ändå kommer att möta, även då vi fått godkännandet.

Staten har inte än tagit på sig ansvaret att hjälpa de arbetslösa och fattiga. Men en lärare som är anställd kan vänta sig underhåll för sig själv och sin familj. Vår gemenskap kan för närvarande inte tillgodose detta krav, eftersom vi ska ta hänsyn till andra sidor som klassrum, schema och böcker till barnen.

Vi hoppas att läsarna kommer att

finna vägar att hjälpa oss. Det finns barn som vill vara med oss, men de kan inte därför att deras föräldrar är stränga muslimer. Vi ber att de en dag blir fria att själva välja.

När vi tänker på procenttalet av människor som ännu lever i mörker och hur få som omvänt sig till Jesus, tror jag vi måste bedja att Herren sänder fler arbetare till sin vingård.

Jag kan inte avsluta detta brev förrän jag har uttryckt min tacksamhet till alla Er som har bidragit för att göra min resa i Sverige lyckosam. Jag fick mycket erfarenhet under mina resor och på Malmköpingskonferensen.

Du som inte är frälst . . .

Till dessa som ännu inte tillhör Guds hjord, frågar jag: Vet du om att Jesus kommer mycket snart? Längtar du att se honom? Ja, varför inte komma med i kampen för att vinna evigt liv.

Till dessa som har tagit emot Jesus som sin personliga frälsare säger jag: Fortsätt att arbeta hårt, i vetskap om att ert arbete ej är lönlöst.

Mitt sista råd är att ni ska kämpa på, förtrötta inte, vaka och bed. Bed om visdom för att kunna vinna förlorade själar. Gå ut på gator och gränder.

Bjud vandrare att komma.

Då du bundit dig själv i denna hårda strid, var glad, ty efter hårt arbete kommer vila. Snart ska vi höra brudgummens röst, Midnattsropet — jag kommer! Maranata!

Det började i Malmköping 1968...

Då gällde det frågan om Maranatas identitet

Då man samlades till den första Malmköpingsveckan stod Maranata-väckelsen definitivt inför ett vägsval. Skulle Maranata kunna bevaras som ett fritt väckelsefolk?

Det var för tio år sedan sommarkonferensen i Malmköping första gången hölls. Genom en märklig Guds ledning fick maranatafolket hyra f.d. exercisplatsen mitt i samhället just den juli-vecka 1968 då den av en tillfällighet var ledig.

Konferensens motiv formulerades i Midnattsropet av Arne Imsen. Maranatafolket behövde en plats i Mellansverige för att "i en vederkvickande och fosterande syskongemenskap bedja, lyssna och tjäna".

Nu har det gått exakt tio år, mycket händelserika år, och vi vet vad konferenserna betytt. Praktiskt taget varje sommar har inneburit en ny öppning, en ny omläggning och en ny markering för maranatafolket i Sverige.

Det är många människor som i Malmköping fått möta Gud till frälsning, dop, andedop, hälsa och förymelse. Ändå har nog det som mest kännetecknat Malmköpingskonferenserna varit den väldiga brottningskamp med Ordet som ung och gammal nästan bryskt förts in i. Att bibeln var så träffsäker med avseende på vår tids mänskliga, religiösa och sociala problematik blev en hälsosam chock för många.

Skall vi ge den lokala bibliska församlingen vårt förtroende att bedriva missionen, eller skall vi satsa på små privata missionsorganisationer, frågar Arne Imsen under en av de första Malmköpingsveckorna i slutet av 60-talet.

Tyvärr har det funnits alltför litet av biblisk förkunnelse på senare år i vårt land. De människor som vant sig vid den religiösa ljumheten drabbades nästan av en "kulturchock" då de plötsligt ställdes inför de uppfordrade frågorna om urkristet församlingssliv och efterföljelse i en ny livsstil. När Guds ord blev så när-gånget tycktes t.o.m. den minsta avvikelser från mönsterbilden få den största betydelse. Att upprätta distans till kyrkokristendomen och traditionalismen tycktes vara en livsnödvändighet.

Då man samlades till den första Malmköpingskonferensen 1968 stod Maranata-väckelsen definitivt inför ett vägsval.

— Sjuttioalets Maranata måste få en helt annan karaktär än det som behärskade Maranata under sextioalets, sade Arne Imsen. Om Maranata inte omedelbart lämnar den ytliga känslomässigheten till förmån för målmedvetenhet och kampanda, kommer Maranata att ruttna ned.

Vad frågan handlade om var Maranata-väckelsens kurs. Skulle Maranata anamma de just då populära amerikanska väckelse- och missionsidealen förkroppsligade i jättekampanjerna, hel-

bräddagörelsemötena, superpredikanterna och de enorma missionsorganisationerna. Eller skulle Maranata hävda de urkristna församlingsprinciperna som innebar att den lokala församlingen ensam skulle utgöra den suveräna grunden för evangelisationsarbetet och där var och en särskilt skulle uppmuntras till personligt ansvar.

En fråga om Maranatas identitet

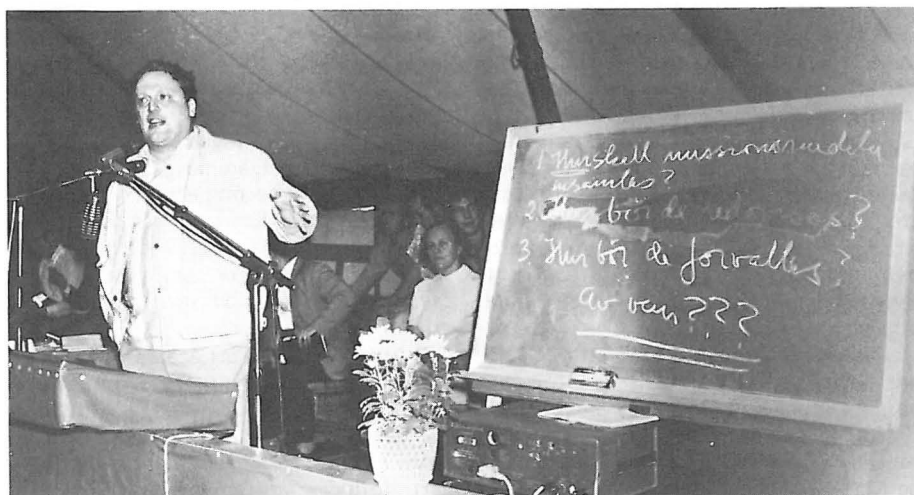
Frågan gällde också Maranatas förhållande till den svenska kristenheten. Skulle Maranata nöja sig med att bygga på den grund som svensk frikyrklighet lagt och bli ett samfund vid sidan av alla andra frikyrkor. Eller skulle Maranata definitivt göra upp med alla obibliska traditioner som saknade förankring i urkristen lära och praxis. När Maranatafolket samlades till konferens i Malmköping 1968 gällde det alltså ingenting mindre än frågan om Maranatas identitet och existens som ett fritt väckelsefolk.

Konferensen i Malmköping överträffade alla förväntningar vad gällde uppslutning och utbyte. De första åren dominerades helt naturligt av de nödvändiga gränsdragningarna. Det personliga ansvaret i evangelisationen aktualiserades. En ny och hårdare satsning på litteratur- och gatumission blev en angelägen fråga. Från många håll ville man betona att det kristna livet måste vara något mer än mötesliv och några enstaka samlingar i veckan.

De första årens trevande förslag tog konkret form när Johannelund i Stockholm kom till 1971. I den nya storfamiljsgemenskapen fick många utslagna människor uppleva frälsning, befrielse och en ny start i livet.

Erfarenheterna från Johannelund bekräftade att maranatafolket var inne på rätt väg. Det kom helt naturligt att påverka de följande Malmköpingskonferenserna. 1972 togs ett radikalt steg mot ett urkristet gemenskapsideal då de obligatoriska kostnaderna för mat och logi avskaffades och ersattes av särskilda offer. Var och en fick ge vad man hade råd med. Det blev succé.

Forts. på sid. 11

Svenska Journalen "granskar" Maranata...

"Maranata var under sextioalet en väckelserörelse på frammarsch..." Så började Svenska Journalen nyligen ett "storstilat" reportage om Maranataväckelsen. Vart tog rörelsen vägen, frågade man. Av de inledande förklaringarna att döma var det en mycket ambitiös satsning man ville göra.

Då reportaget presenterades blev förvåningen desto större. "Granskningen" hade resulterat i en öppen dödförklaring av Maranata som väckelserörelse idag. De till synes allvarligt gjorda intervjuerna hade format sig till ett fränt angrepp mot i huvudsak en person — Arne Imsen, föreståndare för Maranata-församlingen i Stockholm.

Eftersom dödsdomen var så kategorisk och slutsatserna så bestämda, med tanke på det stora ämnet de båda unga och kristeligt engagerade journalisterna gav sig på, kan det vara skäl att i någon mån under-

söka hur de nått fram till sitt resultat. I vad mån har de gett rum för de angräpnar att ge uttryck för sin verkliga mening? Och hur har tidningen behandlat materialet, intervjuerna och förefintligen fakta?

För att belysa Svenska Journalens behandling av ämnet, publicerar vi dels Svenska Journalens version av intervjun med Arne Imsen, 3-4 timmar lång, dels delar av en ordagrann version efter en bandinspelning.

Resultatet är skrämmande men talande. Kommentarer torde vara överflödiga. Frågorna hopar sig dock. Vad är syftet? Motivet? Var finns moralen? Och vilka representerar journalisterna och tidningen?

För att Midnattsropets läsare skall kunna tillgodo-göra sig vad som verkligen sades, och eftersom intervjun i sig själv är så informativ, kommer vi att till hösten publicera intervjun i sin helhet.

● ● ● Arne Imsen, 48, är en ensam man. För 16 år sedan ledde han bortåt 10 000 utbrytare ur pingströrelsen. Hans Maranata var på allas läppar. I dag är han ledare för en av många små Maranata-grupper — den som har sitt hem på Gamla Bro i Klarakvarten i Stockholm. Mindre än 100 personer omger sig Imsen med.

Hur kunde den våldsamma anstormningen på 60-talet upplösas i intet. Imsen erkänner öppet att det beror på hans egen person.

— De som bröt sig ut sa att jag levde i synd och att de inte kunde acceptera det.

Han bekräftar inte att det faktiskt låg till på det sättet. Men säger:

— Jag har ingen lust att ut-

veckla den historien. Jag skulle kunna skada andra människor.

Anklagelser

Arne Imsen inbjöd vänligt Svenska Journalens reportageteam till Gamla Brogruppens storslagna herrgård Blumenhof i Nyköping. Slog sig ner tillsammans med bevakande trosfränder runt ett bord och började formligen skälla ut oss.

— Jag vill inte bli intervjuad av er. Ni är korrumpierade. Genom er bakgrund är ni komprometterade. Ni har medverkat till att driva många Maranta-anhängare till psykisk kollaps och självmord.

Med stålblick riktade han anklagelserna mot oss.

— Sitt inte och flina åt mig, väste han.

Sådan var alltså upptakten till vår intervju med Imsen. Och hans vännen runt bordet sade ingenting. Absolut ingenting. Imsen ensam höll hov.

När vi efter en halvtimmes råskäll beslutar att ge oss av utan någon intervju ändrar Imsen sig och blir plötsligt foglig.

Han börjar utveckla sin syn på det mesta i tillvaron. Politiken, skolan, barnuppföstran, pings-trörelsen, andra kristna och mycket, mycket annat.

Aga barn

Aga barn ska man göra. Han kallar det korrigering. Men är det inte fel

att utöva våld mot små barn? inflikar vi.

— Vilken fruktansvärt okunnig fråga, utropar Imsen.

Den svenska skolan har förfallit. Imsen-gruppens folk har tagit sina barn ur den. Undervisar dem själva vid sina skolor i Nyköping, Lidköping, Örebro, Karlstad och Stockholm. Lärarkurskaper sitter inte i akademiska examina, säger Imsen.

Om äktenskapet:

— Två personer som inleder sexuellt umgänge är gifta med varandra. Föräktenskapliga förbindelser finns inte.

Imsen säger sig ha genomgått många kriser i sitt liv. Ju äldre man blir desto djupare blir kriser-

Forts sid 36

JAG HAR ALDRIG Forts från sid 7

na. Kriser ska förlösas inte abortas.

Om Guds barnbarn:

— De ska inte gnälla. De bara utnyttjar sin situation för att tjäna pengar på den.

Imsen säger sig vara född till soldat och vill dö som en sådan.

— Jag har aldrig tvivlat på att jag har rätt.

Maranatas upptakt var bedrävlig, säger han plötsligt. Vi var för amerikaniserade. Vi hade kampanjideal.

Det har inte Imsens Maranta längre. Nu isolerar man sig. Bor avskärmad från världen i st...

Svenska Journalens intervju med Arne Imsen.

□ Här följer intervjun med Arne Imsen i ordagrann version enligt en bandupptagning.

Enligt de båda besökande journalisterna började Arne Imsen formligen skälla ut Svenska Journalens reportageteam då det anlände.

Beskrivningen av situationen är ganska avslöjande. Frågan gällde i själva verket yrkesetiken hos journalister vid kristna tidningar. Meningsutbytet var direkt föranlett av de båda journalisternas första fråga: Vad blev det av Maranata? Vart tog det vägen? Finns det kvar?

A.I.: Jag tycker de frågor ni ställer är ointressanta om de skall ha den karaktären.

SvJ: Under sextioalet var det ju 10 000 människor som åtminstone sympatiserade med Maranata. Utvecklingen fram till idag, måste du ju som

ledare erkänna, har inte varit precis någon framgång.

A.I.: Jag vet inte vad du menar med det, för vi har nog inte samma värderingar. En rörelses framgång, hur testar man det? Hur svarar man på frågor om man är nöjd med resultatet när man är inne i ett andligt skeende? Det där är helt meningslösa termer. Man kan inte uttala sig om Guds verk på det sättet. Så långt jag ser av Nya Testamentet finns inte ett enda ställe där det över huvud taget förekommer någon statistik, vare sig i Rom, Antiokia eller Efesus. Vad som står är att Herrens ord hade framgång, och vad detta reellt innebär är det väldigt svårt att uttala sig om.

Jag avskyr det här sättet att bedöma en andlig företeelse och sedan försöka värdera den utifrån statistiska termer.

Jag anser att ni är ganska komprometterade. Och ni är moraliskt ansvariga genom ert engagemang på tidningen

Dagen. Ni kommer hit och ställer frågor om hur det har gått för Maranata — en tidning som under alla år metodiskt bekämpat Maranata i alla former.

□ Enligt Svenska Journalen erkänner Imsen öppet att orsaken till att den våldsamma anstormningen på 60-talet upplöstes i intet berodde på hans egen person. I verkligheten finns den frågeställningen över huvud taget inte med i intervjun. Däremot sade Imsen följande om sin egen person.

A.I.: Några lämnade oss 1972. Det var säkert många orsaker men den primära orsaken, tror jag, var att jag personligen betydde ganska mycket i deras val.

□ Arne Imsen om att aga barn:

A.I.: Det är en fruktansvärd fråga och den botten i den metodiska bearbetningen av vårt sinne. Det finns ingenting som är så naturligt och ursprungligt som att föräldrarna tar ansvaret för sina

barn, och att man i tidig ålder fostrar fram moralisk medvetenhet och moraliskt ansvarstagande. Detta kan naturligtvis inte ske utan personligt föredöme. Men det måste också till olika former av korrigeringar, d.v.s. vissa böjelser måste tuktas om de inte skall åstadkomma skada.

All fostran måste bygga på flera element, uppmuntran, tröst, förmaning, tillrättavisning och ytterst bestraffning. "Den som spar sitt ris, han hatar sin son". Det handlar i negativa former om hat och kärlek. I positiva termer är aga ett uttryck för kärleksfull omvårdnad och omtanke.

Valet står inte mellan aga eller inte aga. Frågan är vem som skall aga, d.v.s. skall barnen underkasta sig föräldratvånget eller skall de in i kamratdikturen? Den är hänsynslös och fri från alla former av kärlek. Frågan är också om samhället skall använda sina maktmedel för att forma individen som samhället vill. Eller är det föräldrarna som skall låta sina värderingar vara avgörande för barnens fostran. Vi upptäcker att samhällets våld sannerligen inte är lindrigt. Den värsta misshandel ett barn kan utsättas för är att matpaketet hänger på dörrhandtaget då det kommer hem från skolan därför att föräldrarna inte vågar släppa in barnet i lägenheten.

☐ Om föräktenskapliga förbindelser.

A.I.: Det finns ingenting som heter föräktenskapliga förbindelser. Antingen

Forts. på sid. 7

De i Svenska Journalen ansvariga för reportaget om Maranata har en bakgrund som är av stor betydelse.

IVAR LUNDGREN har varit kulturchef på tidningen Dagen. Han har även varit aktivt engagerad i ekumeniska sammanhang, på G-72, det stora ekumeniska mötet i Göteborg och FKR-76, Fria Kristna Riksmötet. Han var med i förberedelsearbetet för den första karismatiska konferensen i Sverige, Karisma-74, och även den stora Nordiska konferensen i Katarina kyrka förra året. Han var med vid de karismatiska konferenserna i Rom och Jerusalem som reporter. Boken "Ny pingst" är ett verk av Ivar Lundgren. Han är vidare aktiv KDS-are och medlem i pingstförsamlingen i Sollentuna.

SUNE OLOFSSON är predikantson, fostrad i pingstmiljö. Han har skrivit och stridit för Sovjets kristna och deras mänskliga rättigheter. Han är medlem i pingstförsamlingen i Järfälla och har arbetat som journalist på Evangelii Härold, och på Svenska Journalen — en gästvisit på några månader då han lyckades hinna med "reportaget" om Maranata. Nu har han redan gått vidare i karriären och är ledarskribent på tidningen Expressen.

LEIF OTTENVANG är bekännande kristen. Han har varit informationssekreterare i KDS, journalist på Dagen, och arbetar nu på Svenska Journalen.

Maj-Christine, stämmer det som tidningen skriver om dig?

Vad innebär ett äktenskapslöfte om inte just detta? Varför väljer man en sådan bildtext? Syftet?

☐ Det sägs att de "föll pladask för Gamla Bro-basen". Stämmer det?

Jag blev fruktansvärt ledsen och besviken när jag läste just det. Det är nämligen kvalificerad lögn. Vi har hela intervjun inspelad på band. Journalisterna ställer frågan: Hur kom du med i Maranata? Så här svarar jag, i något förkortad version, men ordagrant:

"Det tog lång tid. Vi var väldigt restriktiva i början mot Maranata. Vi lämnade oss inte förbehållslöst till Maranata utan vi ville först se hur de levde. Jag började gå dit och hjälpa till lite i serveringen, och vi gick på ett par möten i veckan. Till slut kom vi med mer och mer i arbetet och på hösten gifte vi oss på Gamla Bro".

I Svenska Journalen står att det var efter ett bibelstudium om förhållandet mellan man och kvinna som "jag föll pladask". Det stämmer inte heller. Så här sa jag, och jag citerar fortfarande ordagrant efter bandinspelningen:

"Första mötet jag var på, var ett bibelstudium. Allting var så enkelt, och det var jag inte van vid. Arne Imsen höll ett bibelstudium om människans situation, att hon är priggiven, Romarbrevet kap. 1 alltså. Han kom bl.a. in på kvinnosaksfrågan, människans utveckling eller degenerering snarare, förortslivet, familjen. Det bara sa amen inom mej och jag tänkte: finns det verkligen en människa som törs säga sådana saker. Det han sa var saker som jag haft i tankarna länge. Efter den kvällen började jag tänka: vad vet jag egentligen om Maranata?"

☐ Vad hände egentligen hemma hos dej eftersom dina förutvarande journalistkollegor kunde få en sådan uppfattning?

Maj-Christine har lovat sin Peter evig trohet och lydnad.

ändå tillsammans med sin blivande man Peter hos Maranata på Gamla Bro i Stockholms Klarakvarter. Efter ett bibelstudium av Imsen om förhållandet man-kvinna föll hon pladask för Gamla Bro-basen.
— Jag blev frälst på nytt.

— Den frågan har jag ställt mej gång på gång. Det gör ont i mej att behöva säga det, men jag tror redan de hade sin inställning klar när de kom. Någon annan förklaring kan jag inte ge. Eftersom hela intervjun finns inspelad vet jag, att det som står i tidningen inte är sant. De har ryckt loss ett ord här och där och kryddat efter sin egen smak. En slags sensationsjournalistik av sämsta slag.

Innan jag blev frälst hände det att jag ägnade mej åt sådant. Flera gånger ledde det till PO-anmälan. Men som ofrälst visade jag ingen hänsyn. Då tänkte man bara på att göra en "grej" och ville bara ha det man redan planerat "bekräftat" på något sätt. Och då kunde man ta till de mest askyvärdade metoder. De enskilda människorna betydde mycket lite. Tyvärr är den mentaliteten ganska utbredd hos vissa tidningar. Men man borde väl ha rätt att förvänta sig något annat av kristna journalister i organet för "läkarmission och hjälpverksamhet"?

☐ Du är själv journalist med mångårig erfarenhet. Eftersom du också lyssnat på intervjun med Arne Imsen, vad är ditt intryck? Finns det något för en journalist att hugga tag i?

— Om jag ska vara ärlig och bara tänka rent yrkesmässigt så är intervjun en godbit. Men de hugger verkligen på fel ställe. De kan helt enkelt inte ha lyssnat. Bara på det som passat in i deras ram. De fick utmärkta tillfällen att spegla Maranatas verksamhet idag, vilket man ju inte gör på en enda rad. Vilken läsare av Svenska Journalen vet vad Maranata sysslar med JUST NU efter att ha läst reportaget i Sv. J.

Forts. på sid. 22

Att bli frälst innebär att bryta upp från allt som är onaturligt!

I maj 1973 blev Kjell Hägerman verklig människa. Han kallar frälsningen så. Ett av de slående intrycken när man talar med Kjell blir att han inte alls använder sig av de vanliga "standard-frälsningsuttrycken". Han menar inte att alla problem löser sej när man möter Jesus. I stället talar han om att frälsningen innebär att man blir hel och verklig så man kan ta itu med problemen utifrån andra grundvärderingar. Konflikterna blir oftast mer intensiva efter frälsningen, menar han.

— Att bli frälst och få människovärde innebär att man måste kämpa sej ur den hospitaliserade och verklighetsfrämmande miljön vi lever i. Vi är helt enkelt inte vana att ta hand om oss själva och våra problem. Allt har överlåtits till experter. Vi lever i små verklighetsfrämmande dockskåp. Bidrag, fackföreningar, experter på alla områden, allt samverkar till att vi som människor blir allt mer isolerade från varandra och från de problem som vi rätteligen själva skulle vara kapabla att ta itu med.

När Kjell och hans fru Margaretha för första gången hamnade på Maranatas väckelsemöte tyckte de allt var förfärligt. Hur kunde man bära sig åt som dessa människor. Be till Gud för full hals. Kjell och hans fru fick bråttom därifrån. Men trots allt så dröjde det inte länge förrän de hamnade på ett väckelsemöte till, och så ett till och så fick de möta Jesus till radikal frälsning och pånyttfödelse.

— Det var väldigt märkligt det som hände, säger Kjell. Jag kunde liksom tänka mej allt utom kristendom. Bara ordet kristen fick mej att associera till dammiga bänkar och långa intetsägande böner. Så jag sysslade med allt annat — utom kristendom. När Jesusrörelsen kom blev jag kanske något skakad, men fortsatte med mina filosofiska studier. Jag sysslade väldigt mycket med olika slags religioner, men utan att någonsin känna riktig mättnad.

— Men när jag blev frälst upptäckte jag att ingenting blev sej likt. Jag blev verkligen FÖDD EN GANG TILL. Helt

Att bli frälst innebär ett uppbrott från den hospitaliserade miljö vi lever i, säger Kjell Hägerman, evangelist på Gamla Bro i Stockholm. Kjell berättar här hur han i den fostrande församlingssamfundet och i brottningskamp med Ordet, alltmer fått upp ögonen för hur vilsegången människan egentligen är. Att bli frälst är att bli verklig människa, säger Kjell.

Av Maj-Christine Ögren

plötsligt var jag en främling här på jorden. Stod helt främmande inför det mesta. För frälsningen ändrar på hela ens livsstil. Precis allting. Gör den inte det — då tror jag faktiskt inte mycket på den frälsningen.

Han är väldigt intensiv Kjell. Ibland slår han näven i bordet för att liksom poängtera och understryka att det här är allvarliga saker vi rör oss med. Och när vi kommer in på ämnen som storfamilj, Pilgrimsskolan och mission blir gesterna ännu intensivare.

Det här med storfamilj

— Många ser det här med storfamilj underligt och exklusivt. Ändå är det den naturligaste samlevnadsform som existerar. Det är enbart underligt att folk inte begriper att vi håller på att ta tillbaka förlorad mark just på dessa områden. Mark som förlorats genom industrialisering och urbanisering.

— Däremot tycker jag det är väldigt underligt att samma människor inte reagerar mot det mest livsfientliga som finns: det isolerade förortslivet. Att fösa ihop tusentals unga barnfamiljer i ett och samma område är något av de mest fruktansvärda som kan ske. Man slår sönder generationsbanden och skapar en främmande och helt onaturlig miljö. Jag ser det som en helt naturlig kallelse att som kristen stå emot sådana här tendenser.

— Vi behöver helt enkelt komma ut ur våra små glashus för att ställa upp och hjälpa varandra på alla områden. Storfamiljen är ett naturligt sköte för att vi ska kunna fostras till sanna gudsmänniskor. I storfamiljens gemenskap

får man också tillfälle att lära känna sej själv . . .

. . . och så berättar Kjell om hur storfamiljssamfundet skapar något äkta hos den enskilde individen:

— Man kan få för sej att man är ganska from och andlig människa. Men efter någon tid upptäcker man hur förfärlig man i själva verket är. Men det kommer inte fram förrän man verkligen får tillfälle att umgås med varandra i vardagen. Jag får helt enkelt kunskap om vem jag själv är genom att spegla mej i min broder.

Kjell talar utifrån egna erfarenheter. Han och Margaretha har bott i storfamilj sedan fyra år tillbaka. Och Kjell kan inte tänka sej någon annan boendeform än denna. Däremot ser han fram emot den dagen då fler av de äldre syskonen också kommer in i de olika storfamiljerna.

— Församlingen ska vara ett idealt samhälle i samhället. Och nästa steg för oss är absolut att ta vårt ansvar när det gäller de äldre syskonen. Nu har ju Pilgrimsskolan blivit en realitet och det trossteget måste följas av flera.

Skolan då?

Eftersom Kjell är en av dem som sköter den ekonomiska delen i församlingen har han också haft en hel del att göra med Pilgrimsskolan. Och där engagerar han sej med verkligt intresse. Målet är att till varje pris rädda barn från att slukas upp av samhällets maskineri.

— Pilgrimsskolan är historisk och har sin givna plats i centrum för väckelsefolkets intresse. Jag menar att det är

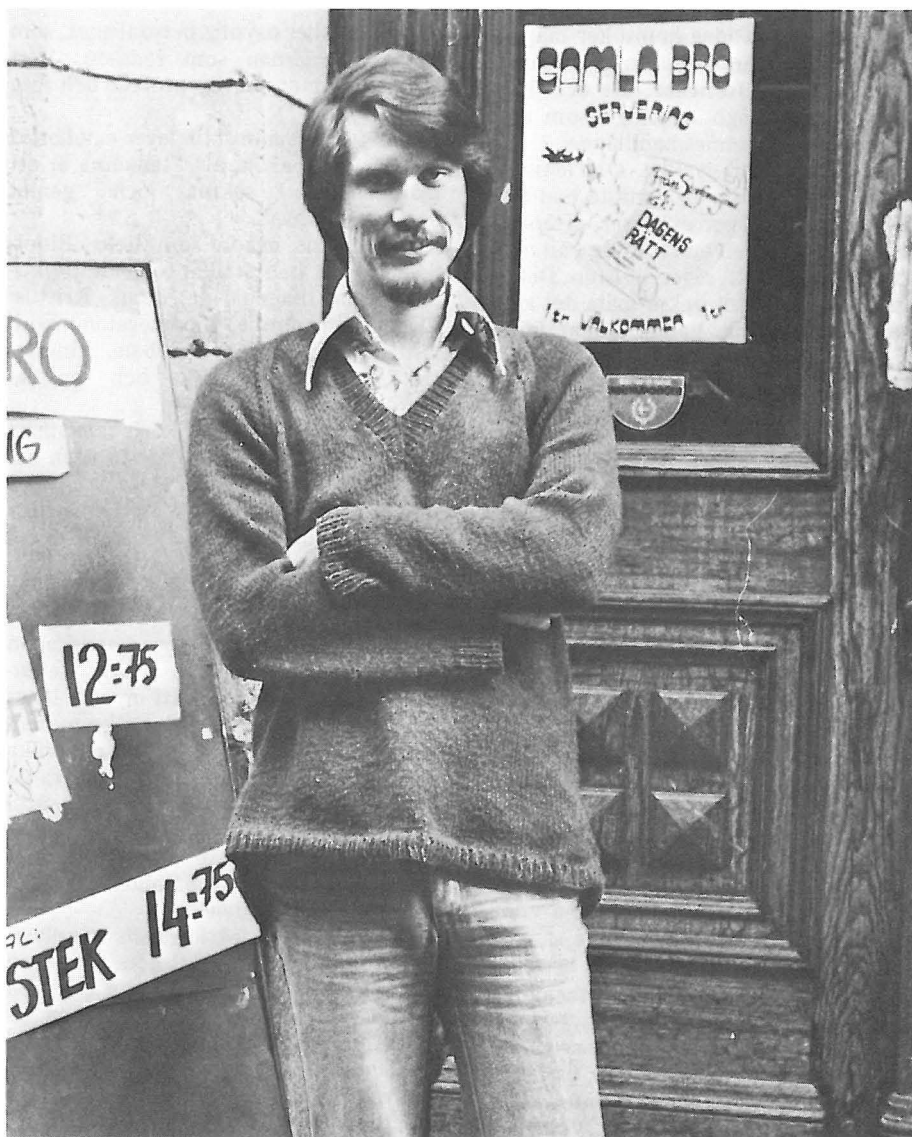
ärkehedendom att överlämna sina barn i samhällets skola. Kristna föräldrar borde verkligen ta sitt ansvar och rädda barnen innan det blir för sent. Att man inte gör så är ett utslag av ren och skär egoism. Det är enklare att lämna barnen i samhällets omvårdnad än att ta reda på vad saken egentligen gäller och sedan ingripa.

Den största delen av Kjells tid tillbringar han på maranataförsamlingens evangelisationscenter Gamla Bro i Stockholm. Där ser man honom oftast. Själv tar han tiden på Gamla Bro som en kvalificerad krigsutbildning.

Det är som att vara i krig

— Vi är mitt inne i brinnande krig. Här finns ingen tid för lek, menar Kjell. Herren har givit oss ett alldeles speciellt uppdrag att utföra här i tiden. Vi är inte bättre än någon annan. Bara för att vi vägrar att delta i några som helst former av allians tror folk nämligen att vi anser oss vara bättre än andra. Men ingenting kan vara felaktigare.

Kjell Hägerman utanför Gamla Bro.

— Däremot upplever vi att Gud har kallat oss att bana vägen för något som få i dagens kristenhet har fattat. Kristenheten styrs av ekonomiska lagar — inte andliga. Kursen är definitivt felaktig. Om detta är begynnelsen eller slutet av utvecklingen är av mindre betydelse, men kursen är felaktig. Vi tror Gud har andra vägar för ett fritt folk.

— Och sett ur historiskt perspektiv har detta upprepats åtskilliga gånger. Trots det har människan inte lärt sig utvecklingens skede. Bidragssystemet är rent livsfientligt, inte bara för en församling som helhet utan också för den enskilda individen. Ideologi kan ju knappast ens nämnas i sammanhang där man inte behöver kämpa något för att överleva. Vi behöver få lära oss att ta hand om oss själva, lösa våra egna och gruppens problem utan hjälp utifrån.

Kjell har tänkt igenom dom här sakerna noga. Han ser det som nödvändigt för dagens kristna att skaffa sig kunskap inom alla dessa områden. Nödvändigt för att kunna överleva och för att kunna förverkliga bibelns ideal. Men har han någon alternativ lösning? Om församlingen ska vara ett idealsamhälle

i samhället, hur ska detta fungera rent praktiskt?

— Vi har ju redan börjat på en väg som är framkomlig. Jag tror vi kan skapa våra egna arbetstillfällen genom hantverk o.dyl. Barnen tar vi hand om själva genom att undervisa dem i storfamiljens beskyddande gemenskap. De äldre syskonen ska också ha sin givna plats där, liksom olika slags hjälpbehövande. Bibeln talar om att ta hand om moder- och faderlösa barn och änkor i deras bedrövelse. Jag är helt övertygad om att det betyder mer än att ha en församlingsverksamhet i ordets vanliga betydelse.

— Det finns också en social sida av saken som vi har överlämnat åt samhället att sköta om, vilket ju är helt felaktigt. Vi ska kunna ta hand om varandra på alla områden. Bo tillsammans, evangelisera tillsammans, skratta tillsammans, gråta tillsammans, helt enkelt vara människor tillsammans. Människor ska kunna se det evangeliska budskapet i vår vardagliga gemenskap.

Vad är då själva drivkraften?

Men vad är det som driver dej att ta nya trosskritt så gott som varje dag? frågar vi Kjell slutligen.

— Till varje pris vill jag hem till Jesus, det är det som är drivfjädern. Det räcker inte med idealism, även om det är en sida av saken. Men oavsett vad som sker vill jag hem till Jesus. Detta faktum gör att man ständigt bryter upp från alla sammanhang. Jag tillhör inte den här tiden utan evigheten och inom mej har jag fått himmelrikets dynamiska kraft. Jag går här som ett främmande element och anden i mitt eget väsen drar och sliter och vill egentligen bort från jorden så fort som möjligt. Vi har en viktig uppgift i tiden och det är enbart därför Gud har satt oss här i sin gudomliga plan.

— Det är oerhört viktigt att detta får driva oss. Annars orkar vi inte med kampen och striden och har vi inte den grundläggande tron på Jesus som driver oss tappar vi också det profetiska perspektivet ganska snart. Där måste vi vara på alerten. Gud vill att vi ska se längre och djupare än vad människor vanligtvis gör. Han vill att vi ska se och handla utifrån det vi ser. Då blir storfamiljen, Pilgrimsskolan och alla andra trosprojekt en naturlig del i våra liv. Vi blir tvingade att bryta upp från samhällets livssyn och ta tillbaka den mark vi förlorat.

— Frälsningen innebär en helt ny livsstil för den enskilde individen. Det blir uppbrott från allt som är snett och onaturligt. Frälsningen innebär räddning för HELA människan. Men den verkliga kampen börjar också. För man upptäcker hur förstörd man är i sitt sätt att tänka och handla.

Vem kan förklara universums uppkomst?

Här är beviset för att ett liv finns bortom döden!

Det finns en mycket stor grupp människor, som är nersövda i ateismens djupa törnrosasömn. De har blivit så nersövda av läroböcker och lärare, TV, radio och tidningar, att de tror att deras ateistiska åsikt är deras egen. Men så är inte fallet.

Just därför att dessa världsliga organ och auktoriteter har hävdad, att Gud inte finns och att kristendomen är vidskepelse, så tror inte törnrosamänniskorna på Gud, Kristus, en andlig värld och ett fortsatt andligt liv efter kroppens död. Märk väl: törnrosamänniskorna har inte bildat sig självständiga åsikter om detta eller sökt sig fram till andlig visshet. De har inte undersökt eller analyserat någonting, utan de tror som auktoriteten vill att de ska tro.

De har helt enkelt blivit antireligiöst indoktrinerade!

Förr i tiden var människorna religiöst indoktrinerade. De trodde på Gud, Himmel och helvete, därför att kyrkan påstod att detta fanns. Människorna hade inga självständiga åsikter eller självupplevd frälsningskunskap. Det är samma människotyp, som idag tillhör de antireligiösa törnrosorna. Men samma som gällde då, gäller nu: törnrosamänniskorna sover i sitt indoktrineringslott, medan törnen växer högt utanför.

Behöver en människa vara ateist?

Men behöver egentligen en människa vara ateist?

Nej! Ateismen är vidskepelse och inte kristendomen. Ateismen är den största

vidskepelse, som idag hemsöker mänskligheten. Den är också ovetenskaplig genom att den förnekar, att det finns något andligt, något osynligt, som styr människan och hennes handlande.

En radiovåg är osynlig. Om ateisten är konsekvent i sin tro, måste han förneka, att radiovågor existerar, eftersom de är osynliga. Men en radiovåg kan man mäta på något sätt, säger ateisten. Det är sant. Men man kan också mäta det andliga hos människan. Vad är tankar, känslor, samvete etc.?

Söndagen den 10 oktober 1976 hade Tomas Videgård en artikel i Dagens Nyheter, där han refererade medvetenhetsforskningar i USA, vilka utfördes av neurokirurgen Walter Penfield.

Penfield som var en av världens främsta kartläggare av hjärnan, upptäckte under sina mångåriga forskningar, att det måste finnas något okänt och osynligt, som kontrollerar hjärnan. Han kallar detta osynliga för "psyke" eller "själ". Han försöker inte besvara vad denna "själ" är, om den är av materiellt eller immateriellt slag. "Den måste dock förfoga över något slags energi, eftersom den kan påverka hjärnan."

Förhållandet mellan "själen" och hjärnan är densamma som mellan programmeraren och datamaskinen, står det i artikeln. Datorn kan inte programmera sig själv. Någon måste bestämma vilka program den ska matas med. På samma sätt krävs en själ för att mata hjärnan.

Låt oss lämna Penfield och tacka honom för att han tog död på myten, att tänkandet är kemiska reaktioner i hjärnan, vilket man ännu idag lär ut i skolorna. Vill man ta död på en myt, måste sanningen upprepas. Alltså: vi har en

själ, ande eller osynlig personlighet, som använder hjärnan som redskap. Vårt tänkande är en andlig process och inte någon fysisk.

De flesta människor lever emellertid i den vidskepelsen, att "tankarna är ett hjärncellernas sekret och geniet urinsyre-diathes".

Det fanns någon som hette Binet-Sangle, och han ställde följande psykoanalytiska diagnos på Jesus Kristus: "Religiös paranoia, theomegalomani, visuella, exoauditiva, verbala, kinestetiska, verbalautomatiska och veroplanska hallucinationer."

Den materialistiska och ateistiska vetenskapsmannen avslöjar sin egen begränsning och torftighet genom ett sådant galet påstående. Men denne man var en produkt av det tänkande, som till och med kristna faller offer för.

Mänsklighetens andliga tragik är ju att deras naturvetenskapliga bildning befinner sig på den nivå, som vetenskapen intog för nästan hundra år sen. Vetenskapsmännen har idag nått mycket långt i sina forskningar, men vi vanliga människor släpar efter i kunskap om vilka resultat de nått fram till. Tänk bara på den absurda utvecklingsläran — från bacill till människa! — Den tar ingen stor forskare på allvar idag, medan det finns mängder av normalbildade människor, som tror på den.

En lärare höll lektion i ämnet universums uppkomst. För att göra skapelsen mer åskådlig, så ställde han en skål med vatten på katedern. Så hällde han en tjockflytande vätska i vattnet. Vätskan bildade små klumpar, små kulor, som snurrade runt, då läraren rörde om med en pinne.

— Se här! sa läraren. Så här har universum uppstått. Dom små kulorna är olika planeter och stjärnor, som svävar omkring i rymden.

En eftertänksam tystnad spred sig över klassen. Efter en stund räckte klassens ljushuvud upp handen.

— Säg mej, lektorn, vem var det som rörde om med pinnen?

Låt oss efter denna lilla anekdot lyssna till en känd finsk forskare, professor Birger Wiik. Han säger så här i en tidningsintervju:

”Min tro på Gud har blivit starkare allteftersom jag forskat vidare. Jag håller på sannolikhetskalkylen, och den leder fram till att världen blev skapad. Jorden formades av Gud. Det finns ingen annan möjlighet.”

En annan framstående vetenskapsman, framlidne professor Gustav Lundberg, verksam vid Chalmers Tekniska Högskola, skriver i sin bok ”Gudstro i atomåldern”:

”Den andliga livet är ej bundet till rum och tid. Svårigheten att förstå detta gör det omöjligt för oss att tolka Guds innersta väsen. Han är allstades närvarande. Hur är detta möjligt? Vi förstår det inte. Men förstår vi oss själva? Förstår vi vår själ? Den är även allstades närvarande inom vår kropp. Förstår vi livet?

Vi kan aldrig ur materialistisk synpunkt förklara de skapande krafter, vars spår vi ser i naturen i livets utveckling från dess lägsta former till människan. Och vi kan aldrig ur materialistisk synpunkt förklara människans egen skapande förmåga, som ger sig till känna i konst, musik och vetenskap. *Denna förmåga antyder, att i hennes väsen ingår något, som ej är av materiellt ursprung.*”

Lundberg gör också liksom Penfield skillnad mellan hjärnan och något osynligt, som styr den: ”Människotanken är något mera än kemiska och elektriska reaktioner”. ”Men det måste finnas någon som ger order. Det är ej vår hjärna utan vår själ”.

— Nja, jag vet inte, säger nu den utpräglade törnrosamänniskan.

Kampen hård mot trångsynt konservatism

Då kan jag svara, att törnrosamänniskorna inte heller lyssnade till Galilei, då han påstod att jorden rörde sig kring solen. Han kämpade en hård kamp mot trångsynthet och konservatism. En strid mot människor som var bundna i ett tänkande, som de varken ville eller kunde bryta sig ur.

Utvecklingen visade att Galilei hade rätt. Törnrosamänniskorna hade fel.

Om nu törnrosamänniskorna började söka fakta, så skulle de finna att de har fel, när de påstår: — Det finns ingen andlig värld. Det finns inget andligt liv efter döden. När kroppen är död, så är livet slut.

I stället skulle törnrosorna bli övertygade om att människan överlever döden, eftersom den vetenskapliga forskningen bevisar en andlig existens. De seriösa forskare — som vågar bryta nya banor och kämpa sig ur vetenskapliga fördomar och trångsynthet — gör ständigt nya överraskande upptäckter. Dessa rön kommer inom en snar framtid att ge säkra bevis för att det finns liv bortom döden. Liv eller existens! Därför är ateismen en naiv tro. Den bygger nämligen på gammalmodiga vetenskapliga uppfattningar, som nutida stora forskare har lämnat.

Av Arne Björkman

Idag skådar vetenskapsmännen in i evigheten. Det får du också göra, om du orkar fortsätta att läsa:

”Vad är således ett litet sandkorn på vägen! — En hel vintergata av atomer, där varje atom i sin tur utgör ett helt solsystem av protoner (solar) och elektroner (planeter) — en hel värld av brusande liv, som ej vet av något stillestånd, någon materie, någon död. Och vad är så återigen protonen och elektronen? — Kanske en ny vintergata av nya, ännu mindre system. Universum vet ej av någon gräns i det lilla, lika litet som i det stora.

Detta är atomens saga, så långt vår tids forskning hunnit skriva densamma. Den som ärligt följt den och sökt leva sig in i densamma, tror ej mer på någon materie, — ja, har nått en visshet om att någon sådan ej finnes, utan att materien intet annat är än ett tankepoke, ett foster av människans fantasi på ett visst stadium av hennes utveckling.” (A Waerland)

Låt oss nu höra vad en mycket framstående fysiker, Sir Oliver Lodge, har att meddela oss: ”Vi kan inte förstå vår

egen existens, ej heller den yttre världens tillvaro, utan att vi förutsätter något slags skapelse. Skapelse innebär planmässighet, ändamål och själverksamhet. Den förutsätter också en skapare av något slag.”

Nu ska vi tänka efter en stund. Kan vi tänka oss någonting skapat utan skapare? Nej, allt vi betraktar som skapat har en skapare. Att påstå motsatsen är helt enkelt omöjligt. Ändå hävdar törnrosamänniskorna det omöjliga såsom möjligt. De påstår att universum blivit skapat utan skapare. Om de nu vore logiska skulle de påstå att deras kläder vore tillverkade utan tillverkare. Tavlan på väggen målad utan konstnär. Boken skriven utan författare.

Det finns en skapare!

Nej, det är ett ohållbart resonemang. Vi måste erkänna, att det finns en skapare bakom varje skapelse. Och universums Skapare har egenskaper och inre upplevelser precis som tillverkaren av våra kläder, skräddaren, har egenskaper och inre upplevelser.

Låt oss gå vidare! Som vi har sett av ovan beskrivna forskningsresultat, så finns det två sidor hos en människa: en fysisk synlig del och en andlig osynlig del. Vi har även fått veta, att den yttre synliga delen styrs av den inre osynliga delen. Den osynliga delen är sålunda den viktigaste delen av en människa.

Det är detta osynliga medvetande, som överlever döden. När den fysiska kroppen upphör att fungera, seglar det osynliga — vårt andliga jag — in i den andliga världen, som består av Himmel och helvete.

Vad som möter oss efter döden beror på om vi har tagit emot Kristus eller inte, om vi har tagit emot det rena Ordet eller inte, om vi har hållit lampan brinnande eller inte, om vi har förvaltat vårt pund eller inte, om vi har varit egoistiska eller inte, om vi har låtit kärleken styra våra liv eller inte och om vi såsom Paulus har löpt så väl att vi vunnit segerkransen.

Trots alla vetenskapliga undersökningar ligger ändå det bästa beviset i den frälsningsupplevelse, som är öppen för varje människa. Vi leds då in i andens värld och får göra direkta andliga erfarenheter, som aldrig kan plånas ut från våra hjärtan och sinnen.

Vi har då mött Kristus — och det är den mest genomgripande upplevelse en människa kan göra i det här livet. Kristus är nämligen det allra största beviset för att det finns ett fortsatt liv bortom döden.

Låt oss till slut lyssna till Gustav Lundberg:

”Något förnuftigt skäl kan inte resas mot hjärtats inre röst. Förnuftet, utrustat med vetenskapens ljus, förmår ej uttala ett enda bärkraftigt argument mot Gud. Ty vetenskapens ljus förbleknar vid mötet med Jesus.”

Forts. från sid. 11

GUDS AVSIKT MED FÖRSAMLINGEN

jungfrur tog sina lampor och gick ut för att möta brudgummen. De är alltså totaliteten utav de olika skarorna som inte hör församlingen till men som gick ut för att ta sin del i besittning.

I nästa sammanhang talar Jesus om punden. Därmed vill han beskriva den ansvarsställning som de olika privilegierade grupperna står i. De har levt under svåra förhållanden men de är jämförelsevis mycket privilegierade. Därför skall de också på ett särskilt sätt kallas till ansvar. Frågan är hur de har förvaltat sitt pund utifrån sina speciella förutsättningar. Det är en uppgörelsens stund som kommer för alla.

Även nationerna skall så småningom kallas fram till Människosonen och få vara med om en märklig domsakt. Då handlar det inte längre om enskilda skaror utan om hela nationer och hela folk som skall dömas.

Jesus kommer snart igen. I urkristen tid var spänningen så oerhörd att ingen förlade Jesu tillkommelse till några år-

tionen framåt i tiden. Paulus sade att "vi som då har lämnats kvar, vi skall ryckas upp." Han talade om de avsonnade och vi. Han väntade Jesus i sin egen tidsålder. Ändå var det inget miss-tag Paulus begick då han sade så. Där Anden är finns nämligen alltid en het intensiv längtan efter Jesus, en längtan som tar sig konkret uttryck i att man helt och hållet inriktar sitt liv efter det.

I Paulus närhet ledde denna längtan i vissa fall till överhettning hos frälsta. För att lugna de mest överhettade måste Paulus nämna att först måste det och det ske innan Jesus kunde komma. Paulus nämnde alltså inte tidstecknen för att styrka de kristna utan för att lugna ner dem.

Vad människor idag behöver vara med om är att möta Jesus så att de kommer ur det onaturliga, krampaktiga och monotona religiösa livet. I stället måste de in i ett visionärt och glädjefyllt kristusliv med uppståndelsekraften verksam på det sätt som vi möter i uttrycket "på de sjuka skola de lägga händerna och de skola bli friska. De skola driva ut onda andar. Dessa tecken skola följa dem som tro."

De tecken församlingen skall aktualisera är alltså i första hand uppståndelse-tecken. Tidstecknen var tecken för judarna.

Forts. från sid. 17

Jag tänker bl.a. på skolan som landets övriga tidningar ägnat massor av utrymme åt och som fortfarande är en sensation. För i intervjun talar Imsen om framtidsplaner som skulle bli förstasidesstoff hos landets övriga tidningar. Det vet jag av erfarenhet.

Vilka grejer en journalist med näsa för nyheter skulle kunna göra genom att lyssna på den intervjun. Vad har hänt med Maranata, frågar sig Svenska Journalen. Ja, inte får man något svar på den frågan. Efter att ha lyssnat igenom intervjun två gånger måste man tro, att de tydligen kom med ett reportage, som i princip redan var färdigt. Och det de skrev är ju lögn.

NYTT HALVÅR

DAGS ATT FÖRNYA
PRENUMERATIONEN!

SVENSKA JOURNALEN

tvivlat ett enda ögonblick att jag har rätt.

SvJ: Det är enormt. Det är religionens största fara, den religiösa fanatismen.

A.I.: Nu förväxlar du två vitt skilda ting. När jag säger att jag aldrig ifrågasatt att jag haft rätt, då menar jag inte att jag handlat rätt. Jag menar att mina grundläggande värderingar har varit förankrade på en sann grund. Att påstå att jag handlat rätt, det berör fanatismen, men det har jag aldrig påstått. □ Frågorna som de s.k. avhopparna i SvJ:s reportage, tar upp. t.ex. mission, förvaltning och församlingsliv kommer att behandlas dels under Maranata-folkets sommarkonferens i Latorp, dels under höstens bibelskola. Frågorna kommer att belysas ur historisk, profetiskt och bibliskt perspektiv.

PIONJÄRVECKA I KOPPARBERG 21-27 aug. 1978

BÖN, BRÖDSBRYTELSE, BIBELSTUDIER, TÄLTMÖTEN

Medverkande:

Arne Imsen, Doris o. Ernst Högländer, Östen Dahlberg,
Axel R. Olsson, G-A Thomasson, Rune Lundh
tillsammans med äldre vänner från när och fjärran.

För vidare information: Ring Östen Dahlberg, tel. 0580/122 69.

VÄLKOMMEN!

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen. Prenumerationspriset är: Helår 45:-, Halvår 23:-, Kvartal 12:-. Lösnummer 3:-. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering
PILGRIMSBODEN
PILGRIMSHEM, gästrum
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen...
Tel. 08/21 55 87
(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1978.

NY LP!

ARNE IMSEN sjunger med församlingen (3): **O, DU GUDS KÄRE SON**

MRL 2113 Stereo

SIDA A

1. O, DU GUDS KÄRE SON
4.47. Th. O. Lowe - H.M. Bradley
2. GYLLNE MORGON
2.17. G.F.
3. STÄDSE PÅ SION JAG TÄNKER
4.25. T.B. Barratt
4. GIV JESUS ALL MAKT OCH ALL ÄRA
3.19. Aage Samuelsen
5. MER, MERA AV JESUS
3.39. Eliza E. Hewitt

SIDA B

1. FADER VÅR
4.48. Egon Zandelin
2. JAG ÖNSKAR ATT SE JESUS
FÖRST AV ALLT
3.52. John W. Peterson
3. LJUVLIGT OCH KÄRLEKSFULLT
1.39. William L. Thompson
4. BLOTT EN DAG
5.19. Lina Sandell
5. HAN ÄR ALLT FÖR MIG/JAG HAR EN VÄN
2.25. Okänd förf./D.W. Spain-Young

LP-skiva/kassetband kostar 35:— kr pr st

Sänd mig mot postförskott

..... st MRL 2115 (LP-skiva)

..... st KB 115 (Kassetband)

Orderadress:

MRM Järntorgsgatan 7, 703 61 Örebro
Tel. 019/12 24 24

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr: _____

Postadress: _____

Tel. _____ / _____

MARANATA

DU VÄR HERRE KOM

Välkommen till Maranatafolkets

SOMMARKONFERENS

I LATORP 15-23 JULI -78

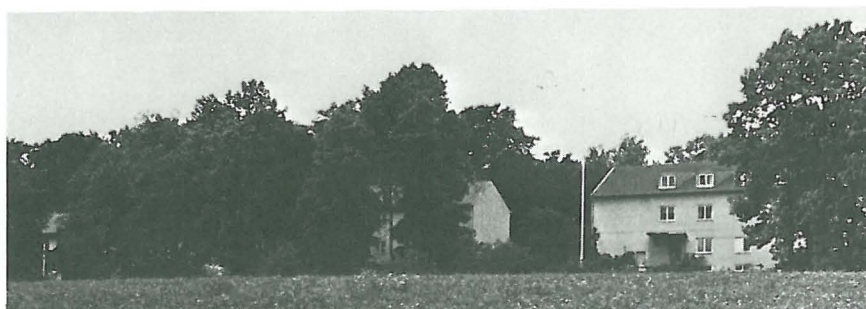
En ny plats för en ny missionsepok!

*Nu flyttar vi
sommarkonferensen*

från Malmköping

till Latorp

HUMLEGÅRDEN, Latorp, Vintrosa
ca 20 km väster om Örebro

AKTUELLA ÄMNEN:

Andens liv i Andens tjänst för en ny missionsepok — med budskap och budbärare för vår tid.

MEDVERKANDE:

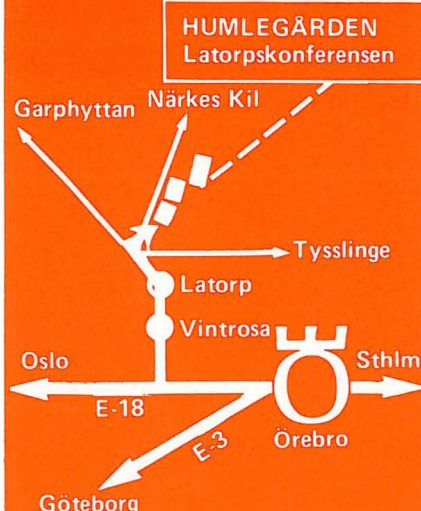
Arne Imsen, D.W. Spain-Young från Sierra Leone tillsammans med evangelister, sångare och gäster från Grekland, Tunisien, Spanien och hela Norden.

Lördag 15/7 19.30 PREMIÄRMÖTE
Månd-Fred 19.30 VÄCKELSEMÖTEN
Söndagar 11,15 och 19

Dagliga samlingar 8.30, 10.30 och 14
Inga fasta avgifter för deltagarna. Enkla men goda logerings- och bespisningsmöjligheter!

Tältplats finns! Plats för husvagnar! Använd anmälningsblanketten!
Vill du veta mera, ring 019/964 91

Så här hittar du till Latorp!

HÄR KAN DU ANMÄLA DIG!

Gör ett kryss i aktuell ruta!

- ☐ Jag önskar deltaga hela tiden
- ☐ Jag deltagar följande datum

- ☐ Jag färdas i bil
- ☐ Jag färdas med tåg
- ☐ Jag önskar privatrum
- ☐ Jag önskar bo i logement
- ☐ Jag bor i medfört tält
- ☐ Jag bor i campingvagn
- ☐ Jag önskar äta alla måltider

Kupongen sändes till Latorpskonferensen
Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa.

Namn _____

Adress _____

Postnr/postadress _____

Tel _____ / _____

AVSER

personer

Maranata — Herren kommer!